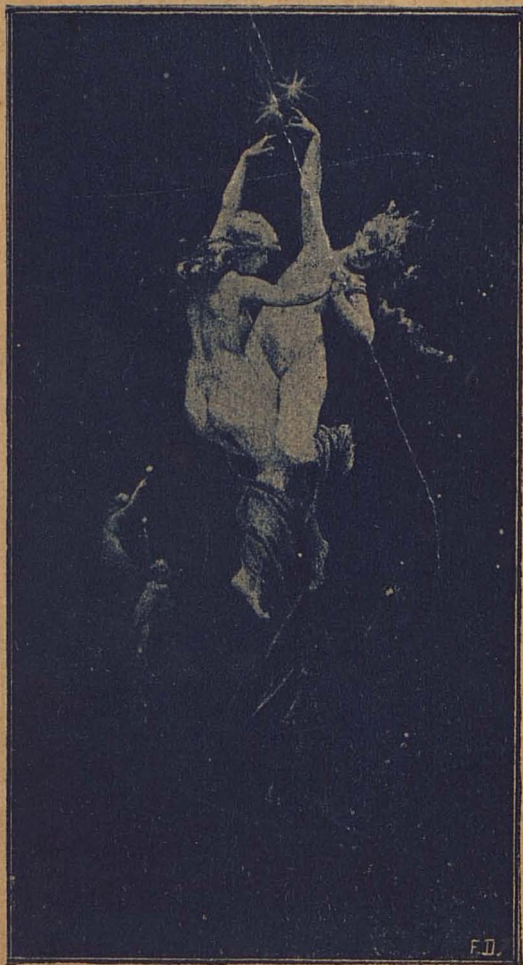

D. NANU

NOCTURNE

F.D.

Volumele nu se vînd prin Colportori

BIBLIOTECA «STEUA POLARĂ»

NOCTURNE

POESII

LIMANURI, TAINE, ZĂRI STINSE

de

D. NANU

— E D I Ţ I A I . —

BUCURESCI

.DEPOSITUL LA LIBRĂRIA LEON ALCALAY

1900

DE ACELAȘ :

PENTRU SCEPTRU: Dramă în 5 acte în versuri, tradusă
în colaborație cu G. Orleanu, dușă FRANÇOIS COPPÉE,
Edit. Socecă.

În preparațiune :

ULTRA CÆLOS

poeme.

ERATA :

Pag. 94 strofa 4 rîndul I, în loc de *moar'* să se citească *moare*.

Pagina 113 strofa I, în loc de *cu mult*, citește *ce mult*.

Pagina 143 rîndul al 4-lea, să se citească : fericirea *vieți* tale.

No. 2. al prezentei Bibliotecă, va cuprinde : „*NUVELE*“
de I. Al. Bratescu-Voinești.

Umbrei iubite a fratelui meu:

Nicolae.

NOCTURNE

CASSYOPEA

*Trei alunițe în obraz
Avea fetița aceea...
Parea-i pe cerul înserat
Cassyopëa.*

*Odată, biruit de drag,
Prin fînul în câpițe
Trei sarutari am vrut să-i dau
Pe alunițe.*

*Și m'am apropiat încet
Ea nu mi-a sis nimică,
Dar avea ochi așa cuminiș
Că mi-a fost frica.*

*Și azi... când aîn amurg de aur
Straluce farmecul schînteii
Trimit o lungă sărutare
Cassyopeii!*

CITITORULUI

De nu dorești nimic, și 'n nepăsare
Nu chemi pe nimeni, nimeni să te-aline
O! lasa-le în lumea lor streine
Aceste versuri nu sînt pentru tine.

Tu n'ai ce căuta nimic in ele,
—Pe linga multe 'n viata treci 'naintel .
O! lasa-le in lumea lor de stele
Caci ele mi's icoane dragi și sfinte.

Un templu 'mbatrinit pe creasta sură
Or cit ar fi uitat printre ruini,
—Cînd n'ai venit cu mintea fara ură
Și n'ai venit cu gîndul sa te 'nchină,—

IV.

N O C T U R N E

Ar fi păcat să tulburî din extaz
C'un ris profan, odoarele lui vechi!
Ca preotu 'n genuche tu să cazî
De vreaî un hymn să-tî sune în urechî..

II.

Intram... altarul meu e stins! Consacra-mî
Un sbor de clipe limpezi, liniștite...
Te uita sus la boltele 'npietrite
Și-asculta picurînd încet... sint lacramî!

NOCTURNĂ

ISPITĂ ȘI PEDEAPSĂ

ABATELUI DENIS.

«Te fură al vieții val, te prinde
Și o cupa cu ghirlande 'n flori
Spumând în stropi scinteetori
C'un braț rotund și alb ți-o întinde. . .
Adapă-ți buzele nusetate
În cupă vin-rubiu schiutee,
Și omoara 'n tine «îușteptul.»
În van, dușmanul gând m'abate,
Cu glas de sfânt porunca închee :
—«Nu nu,—tu nu ai dreptul

Vezi tu? aleele în floare
Dau umbră oglinzilor de ape!
De-ai ști ce vis să simți aproape
Obrazul timidei fecioare,
De dragul iubitoarei fete
Un vint sburdalnic să-ți respire
Pe ochi, șuvițele-î din plete.....
Ci uită 'n tiue «înțeleptul» —
E lacul plin de strălucire!...
—«Nu nu,—tu nu ai dreptul!»

Ce de mai flori sint pe răzoare!
Alegeți una cum ți-î dorul:
Cu suflet cald, un strop din soare,
Cu ochii limpezi ca isvorul...
Tu n'ai iubit de cit o fee
Și idoli reci ce n'au ființă;
Nici știți ce poate o femeie
În orele de suferință.

Tu n'ai simțit cum te îmbie
În jurul gâtului ca salbe
Ne 'nvinsa, gingașa robie
A lanțului de brațe albe,
Peste privirea ta adincă
Ce soarbe 'n ea necunoscutul,
Fecioarele nu pus'au încă
Un fluture de ioc: sărutul;
Ci uita 'ntine înțeleptul...
—«Nu nu, tu nu ai dreptul !...»

Copil ! dar nu 'nțelegi că 'n ora
Cînd viața flacăra 'și o curmă,
De-î un regret,—și al tuturor
Ce-și smulge lacrima oia urmă,
E giudul ne 'mpacat, amar
Plăind pe noaptea amorțirii,
Că mori, și-ai așteptat zadarnic
«Albastra floare» a iubirii!

.

Ce glas pierdut par'că mă chiamă ?
Mă duc pe ne întorsul drum,
'Napoï nu pot privi d'acum,
Nu pot privi 'napoï mi-e teamă:
O Stăfie mi-apasă pieptul
Lăsuud un greu capac de racla,
Îi bate țiutele d'asupra
Și-apoi rîzînd, aprinde-o facla :
«Nu nu,—tu nu ai dreptul !»

CÂNT ANTIC

În ochii tai eu văd lumina, ce peste mare se revarsă,
Cînd mîndru rasarit de soare topește aurul pe unde
Pe fruntea mea potop de giudurî, ca trăsnete pe o stîncă arsa
S'abat, străfulgerînd adîncul, ce'n lungi ecouri le răspunde.

Ma simt murînd de nostalgia limanurilor departate,
Vad undele vieții mele, cum fug în cercuri infinite,
Dar tu ramli ca stea polară... Întinderile înghețate
Se desfășoară sterpe, albe, cu stînci de lună poleite,

Din harpele Foliize se'nalță imnuri către tine.
Sint zoptele singurateței poema vintului de nord,
Ah! toate gândurile mele și toate visele-mă senine,
Pe raza ochilor tei limpezi, se'nalța 'n sboruri de acord.

O! luminați-mi ochi departe, din alte zone de lumina,
Svirlind pe'ncremenite valuri, d'asupra sferelor pustii,
Din focul astrelor o punte, iar din privirea-va senina
O glorie nefericită, un nimb de raze argintii!

SPLEEN

•
Ce dor te bintue o suflet?
Doinește 'n vers să te 'nțeleg,
Din toate plingerile tale
O 'nvățătură să culeg.

Sintem atit de singuri,—myrțu
Așteaptă nymfele maestre,
Un cer și-o noapte ca oglinda
Inneacă arcuri de ferestre,

În falduri de senin, ne scaldă
Regina pe ruine,—luna,
Cuci ea iubește parasitit
Și-i mingie în totdeauna.»

Din invelișul meu de tina
Atuncea sufletu-mi s'a smult
Si-un braț, pe umaru-mi înclină
Tovarășul diu vremi de mult:

—«Stiu eu ce-ași vrea? La început
Am îndragit un vis: iubirea!
Dar i-am săpat mormint adinc,
Și i us-am candelă — Amintirea!

Am vrut apoi, sa uit i auîntul;
Și să-mi deschida Templul morții
Dar te-aî cutremurat de spaima
Și mi-a fost milă 'n pragul porții:

Ne-am reintors; ți-am dat iubirea
Pe flori, pe stele sclițitoare,
Dar vai, o stea e prea departe,
Și floarea de-ı aproape,-moarte.

Cu ce ocean mă pot să umplu
Ast gol inert, nemărginit:
—O moarte care mi-e stapina
Pe gad,—cât încă n'ai murit!

«Iubește oamenii» — ne zise
Un om cu adinca 'nvățatura,
Si i-am iubit naiv, copile
Și ne-aū plătit în schimb cu ura.

Nu ma 'ntreba, zadarnic caut
O liniște pe aceste maluri,
O! de-ași pluti senin și singur
Pe repezile Lètei valuri.

De cît înmărmurit pe țărături
S'afunzi privirile 'n abise
Mai fericit ești sa te-avîrli
Cu pumnii strînși, cu pleoape 'nchise!

SPRE OCHII EI!

Lucind din margini de abisuri
Stau strajă giudurilor mele,
Ca 'n neguri moarte doua stele,
Trezind pustietatii visuri!

Pe vast imperiu de ape
Aũ nins carare de lumina,
Ce tremura scinteetoare:
Ma cheama 'n zarea lor senina.

Ascult în liniștea de țărături
Amagitorul glas: E marea
Ce mișcă leagănul veciei
Și-î cîntă inimei scaparea!

O! ea-mă pricepe de minune
Și jalea mea, și dor și plînsu-mi...
Lăsați-mă să plec departe —
Mi-î dor, mi-î dor de mine însu-mi...

Cînd zărilor luceferi scapăt
Un singur vis, un gînd nu doare:
O apă 'ntîin-ă, fără capăt
Și-o hunte veșuiç calatoare!

DOUĂ LUMI

Miresmele de cîmp, ce noaptea
Se 'mprăstie tamie'n vînt,
Sînt sufletele plutitoare
A celor ce nu mai sînt!

O! dulce-al nopților de vară
Trist farmec de singurătate
Tu singur îmi trezești comoara
De fericiri înmormîtate.

Culcat pe o pajiște umbrită
Visez în murmur de vălcele
Un cânt imi pare firea 'ntreaga
Un zîmbet tremurul de stele!

Pe-obraz o floare mi se 'nclină
Eu o sărut prelung și cald
Cu ochii duși în veșnicie
Ca 'n valuri sufletul mi-l scald,

Atît mi-î drag să-mi sboare gîndul
Cu raza de luceafăr vie,
Și ritmic inima-mî să bată
Cu svelta undă argintie!

Și totuși cugetînd că mîine
Un ultim tremur din pleoape,
Și veacurile instelate
S'or stinge 'n hăul unei groape,

Nu's trist că mi s'o 'ntuneca
Pe cer comorile de stele:
Ci-s trist, ... că n'oî vedea cum plîng
De-asupra ochii dragei mele!

LINIȘTE

Peste-a lacului oglindă moare blind amurg de toamnă...
Salcii triste în adîncu-ı lung se uită așipiud,
Și de somu picura fruza priure rare craugi foșnind
Pe caran, pe fața apei, uude cercuri mari msamuă!

Liniște... de sus, pe-o creaugă, o stiughera păsarica
Cîntă rar, și cheamă par'ca... Doar pustiul ı răspunde:
Jalea ei diu suflet scoasă, ın auz iar ı pătrunde,
Și de propriul ei cutec se fatunecă de frică...

NOCTURNE

Dar, prin ramurile negre o lumină o cuprinse
Colo'n deal, răsare luna din păduri întunecate
Peste prunduri, peste lanuri revărsind singurătate,
Gîndul vremilor apuse peste inimile stinse!..

Cîntă pasăre stingheră visul tău de fericire
Ca să știe și pustiul cit de tristu-i pentru noi
Să ne afe luna singuri sub copaci de toamnă goi
Fără dor, fără de lacrimi, făr'o rază de iubire!

VULTUR

I.

LUI A. MACEDONSKI

Îl apucase noaptea departe,... sus prin nori,
Și 'u valuri de 'ntuneric plutea nesfârșit,
Nici stele înainte-î, nici depărtații sorî
Și liniștea înaltă, de spații 'i da fiori:
De-asupra-î infinitul,—prăpăstii dedesupt.

Cu mintea rătăcită gonit de negre vise
Sbura săgeată dusă în haosul etern,
I se părea că spațiul acolo se sfârșise
Și aripele-î grele, rigid incremenise
În veșnicile goluri ce oarbe se aștern.

.
Un fulger! — și un țipăt despică Nesfirșirea...
El cade, gînd năpraznic ce săgetează norii —
Blestemele 'n tărie, vuind rostesc peirea:
E 'nvinuit de crima de a-și fi 'nălțat privirea,
Să smulgă vălul «Umbrei» ce 'nvăluie toți sorii.

Dar... aripe căzute puteri nu-î dau să scape
Va ispăși păcatul: Nimicul 'l va cuprinde:
Mormiat i se deschide vulturile de ape
În spasm i-adoarme mintea și ochii sub pleoape
Cînd sufletu-î la ceruri, schiutee se desprinde!

ÆSTUAT INFELIX.

O! suflet dornic pururi de ne atinse culmă
Ca vulturul spre soare pornind din falaciă ulmă,
De parte cînd întirzii pe-a cerurilor scară
Te sbați în gol zadarnic și nu mai poți să scapi,
Te soarbe adevărul la care te adapți:
Muțenia eternă a lumii din afară!

INGER STINGHER.

Cad leneși fluturi de ninsori
În umbra serii și 'n floară
Obrajii tăi, ce-s două flori
Ne-sărutate de fecioară.

Te-acoperă, copil stingher,
Pe ochi, pe gura ta de foc,
Caci heruvimii toți din cer
Îți ning steluțe de noroc.

Te uiți cum se desprind din nor
Virtej scinteetoare salbe...
O! pari un inger, și ți-e dor
De aripele tale albe!

NOCTURNĂ

*Je ne hais point la vie
Et ne crains pas la mort,
Car la mort est seconde
Et source de lumière*

JULIE HASDEU

I.

Ascultă într'o noapte de August, instelată
Un rîu rostogolindu'și minia lui spumată,—
Intinsa armonie de orgă în surdină
Ce sboară de pe lacuri și luneî se închină,
În pajiști — prin finețe e-o rugăciune sfintă
Ce greerî și locuste cu glas de preoți cîntă;

II.

Te uită 'n nesfirșirea adincă și albastră
Cum fulgerî de lumina palpita 'n ori-ce astră,
Și 'nchipue'ți de-odată ca respirând giadirea
Aî ști ce se petrece atunci în toata Firea!
Aū nu te-ai crede însu-ți un Zeu ce miuă 'n luptă
Cu veșnicia forței mișcarea ne'nteruptă?

III.

Și acum, coboară iarăși în pieritor atom
Încătușat de miutea făpturei mici de om,
Nu-ți licărește încă din vechea strălucire
O rază-a profeției prin noaptea de gândire?
Cît de seaiuă-î Firea! și trupu-î de fecioară
Cu vâlul amăgirei etern și 'l înfășoară...

IV.

Ea nu mi se arată, — dar ta afar' de mine
La ce s'ar mai ascuade ea singură de sine?
Ascunsa vieții taină taină la nimeni n'o trădează
Și 'n umbră-î universuri din gol se'nfiripează!
Le atrage-ua punct departe și merg spre infinit,
Ascultă țasul vremei din cale-î neoprit:

V.

Tot știe unde merge... tu nu ghicești atât,
Că urnăresc o țintă spre care ești tirat
Pe drumul veșniciei cu astrele la rînd?
Aceași forță eternă abate acelaș gînd
În fulgerul furtunei, sub geniala timplă,
Și 'n vastul ei imperiū, nimic orb nu se 'ntimplă!

VI.

Și credeți voi ca germen de veșnic adevăr
 — Când nu puteți cuoaște adânc, un fir de păr —
 Că 'n legea-î pururi vie, natura nu-î o minte?
 Pe miî de căi se 'ndreaptă știute d'innainte!
 O axă nevăzută favirte uniuersul
 Și brațul ce o poartă îi știe siagur mersul.

VII.

El seamănă în totul al vieții taniic preț:
 Și setea de mișcare, și teama de îngheț;
 Din bolțile albastre el cerne lumî și rind:
 Ninsori de aur repezi prin veacuri luminind!
 Naintea unuî mugur, naintea unei flori
 Pigmeu rămiî de-apururi ca 'n fața a miî de sorî.

VIII.

Ci voi... clădiți din spume sistem după sistem
 Vă deșirați gândirea de pe al minței ghem;
 Cu ochi fără vedere uitați-vă la creer
 Cum cugetă atomii rotindu-se'n cutrer,
 Satan, Zeul Științei v'animă 'n vis nebun:
 Zidire pe nisipuri, sub vîntul lui Simun!

IX.

Și 'n vreme ce 'n abisuri voi coboriți spirale
 Cu ochii plini de vidul spăimintător din cale,
 Când floarea 'n mina voastră o smulgeți fir cu fir,
 Lăsați-mi uie 'n tihnă țarfunu-î să respir.
 Ce mare'î Firea lângă înțelepciunii rebele
 Ironice surisuri sclipesc în blănde stele!

X.

.
 Ca șuerul de valuri, păcurile de brazi
 Cu glas de miș de frunze suspină în extaz...
 Îngenunchiate 'n friul celei diatzi poruaci
 Se mișcă lună de pulberi acum, ca și atunci...
 În totu-î Cugetarea, ce sie'și nu s'ascunde.
 Aă înțeles'o Mașii, — voi când o veți lătrunde?

LUCEAFAR

Luceafăr trist, rămas etern
O stemă 'n fruntea Nemuririi
Știi tu ce sbucium dureros
E 'a noi, copii uitați ai Firii?

Dia lumii ne-atinse de gândire
Aruați privirea ta,—senina!
Impărăția ta e Timpul
Și sceptrul tău este : Lumina.

Pămîntu 'n noapte îngheța-va
Și șesurile or fi ninse
Iar tu, vei straluci veghere
De-a supra veacurilor știnse!

—«O nu e mindra nepăsare
Ce 'ncarcă fruntea-mi efemeră,
Și eū avut'am lumī pribege
Călăuzite de-o himeră.

Dar dacă șirul lor de viețe
În al meu suflet li s'a stins
Nemîngiata lor durere
În mine toată s'a aprins.

Și plîng cu lacrimi de lumină
Înfloritoarele-mi cetați
Trezind cu a mele raze somnul
Albaștelor pustietăți.

Și sorî ce 'n haos fug,—de pașii
Ingrozitoareî Morții goaiți,
Luceferii ce trec pe ceruri
Și par atît de liniștiți,

Toți așteptăm cu frică ceasul
Cînd ne vom rupe din Înalt
Piciaid ninsorî de nebuloase
Pe o gură neagră de Neant.

Vezi tu? în stralucirea noastră
Furtăm aceiași suferință
Căci în adîncul Neființei
E încă sete de ființă!

*—

VALURÎ.

OMULUI.

Oceanele 'n furtună tu rege,—le-ai iuvins:
Sar valurile 'a lături să-ți facă drum pe ape;
Lueta-ți se îndreaptă pe cerul larg întins
Și aștri'ți defilează pe rînd, supuși, aproape!

Nu cruți nimic Naturei din mîndra ei podoabă
Și sinu-i ca o fiară i-l sfășii măruntae,
Însetoșat tot cauți pe raza minței slabă
Să smulgî din fatueneric adînc, etern,—văpae!

Dar ce-ai făcut cu tine de atît amar de vreme
Ai descifrat nainte vieţii tale ţel?—
În suflet cu speranţe, şi în glasul tău blesteme
Ridici şi pînă astă-zî tot turnul lui Babel.

Iar cînd văzuşi că ceru-î pustiu de dulci imagini
De Zeii 'nchipuirii ce miatea ta 'î zidise,
'Tu—singură durere în haos fără margiuă —
Simţişi cum fuaiate-ţi Neaştul se deschise!

De-atunci l-întrebî cu groază şi nu'l mai înţelegî
«O sfinx! raspunde-odată, ce vrei, unde mă porţi?» —
Acelaş întunec, aceleaşi aspre legî
Aceaşi ironie pe buza celor morţi...

Şi 'n noaptea oarbă, 'ntinsă, din fundul negru al zării
Cătăm o fericire pentru o 'ntreagă lume! —
Eterna frămîntare a valurilor mării
Un singur rod asvirle în faţa noastră: spume!...

SINGURĂTATE.

Pe margiaî de ferestre, luna
Sfioasă razele 'și țirește,
De-alungul zidurilor albe
Pe cadre tainic le lungește,

Și 'ncet, încet pîia întuieric
Ca sulii străvezii le 'uclină
Iar pe podelele întinse
Cresc pete clare de lumină...

Oglinzi, sofale ne atinse
In locuri au incremenit,
Și limba ceasului stă mută
Și timpul par'că s'a oprit.

In nimbul razelor de lună
O floare singura din glastră
Se 'nalță străjuind tăcerea
Senină ca o stea albastră.

VULTUR.

II.

Se 'nalță către ceruri cu aripele 'ntiuse
 Un rege siuguratec pe spațiul etern,
 Despiatecă văzduhul privirile-î aprinse,
 Sorbind sciutei din stele ce 'n suflet i se cern..

Maî sus, maî sus se urcă atras de-a lor lumină,
 In cercuri mari rotește spre lumile tari;
 Singurătatea moartă, înaltă și seniuu
 Desfășură 'mprejuru-î muțenia vecii!

.

O! geniu fericite in calmul tău avînt,
 Măreț plutind in sfere, stăpin pe largul aer,
 Te 'ntoarnă și privește ironic la pămînt:
 Departe, sub picioare-ți furtunile se 'ncaer!

MAREA.

Se mișcă în văpaia lunii
Întinderea albastră-a mării
Și cearcă 'n van să 'nchege-o lume,
Tot isvorind din largul zării.

S'aruncă valuri peste valuri
În goana vântului pe brinci,
Se 'nalță mari, cuceritoare,
Recad zdrobindu-se de stinci.

Un geamăt lung prin aer trece
Atât de dureros și viu
Că-mi pare un suflet, ce se plînge
De-apururi singur în pustiu.

—«Ce soartă rea, prigonitoare,
Tinzînd în gol fatala-î mină
Spre țărurile agoniei
Popoarele-ți de valuri mină?

Ridică brațele smerită
Pătrunsă 'n ruga ta fierbinte,
Ci nu căta cu răzvrătire
La cer, spre-al lumilor Părinte;

Căci El, stăpîn e pe mișcare,
Și peste veșnicul repaos
Cu a privirii lui scîntee
Puteri deslănțue în haos!

Și poate de pe tronul păcii
De unde ochii lui veghiază,
O'rază de induișoare
În sufletu-ți muncit să caza.

Și vei vedea Ingerii morții
Cum vinturilor se aștern,
Sburind prin aer sa coboare
Odiha 'nghețului etern!

— «Nu-î nimeni Tatal Îndurării
Iar mila nimănui n'oi cere;
Eu sînt oglinda 'ntregei viețe,
Eu sînt din veșnica durere.

Mă biutue un chin în umbră
Și cînt etern acelaș vers...
Să pot,— cu viața mea amară
Aș umple 'ntregul Univcrs!»

HYMN

Părinte al veciei în slavi mărire ție!
Nerabdator, spre tine urc gândurile mele
Ca valurile marii atrase către stele.
Privirea ta le 'mbracă în pulbere-argintie,
Dar luptele durerii sterile le frământă,
Cînd rugătoare brațe cer liniștea ta sfînta:
Trezește-ma din visul vieții peritoare
Să simt pe umeri freamăt de-aripi filfuitoare,
Iar sufletu-mi spre tînc senin cum se avînta!

UN TEMPLU

Domnind pe arzătoare întinderi din Egipt
Un templu în ruină pe-o stincă s'a înfipt...
În zări se 'nșiră negre, trunchiate colonade,
Ca stafii uriașe din veacuri răsărind,—
De-asupra lor se lasă doar vulturii rotind,
Cînd soarele apune prin vechile arcade.

Uitat, se înfășoară de gloriî în amurg
—Catarg ce se înalță din vremile ce curg,—
Căci anii trec ca valuri isbind arizi și seci
În albele lui trepte,—un țărîm al veșniciei,—
De-ți pare pe nisipurî un geniu al pustiei,
Privind peste popoare cu ochi adînci și reci.

Din ce mărire 'naltă, merit a fost să piară!—
Ah! unde 's credincioșii ce laude-î cîntara?
De-ajuns fu un cutremur pornind surd din cavouri
Și bolți și colonade pe rînd se prabușira,
Iar gloriile sfinte pe frunți de Zei palira
Ca fulgerul ce-și stinge lumina sa în nouri!

Ast-fel un veac de aur, de o piatră valu 'și curmă;
Eternă-î numai umbra ce-o asvărlim în urmă;
Mor unde de popoare,—trăește o ruină.
În mindre mausolee ce zac cu 'nchise porți
Și cetele de preoți, și Zeii lor sînt morți,
—Nimica nu tresare din vechea-le lumina.

.
Iubirei mele, Templu, 'naltam,—o vis de bard!—
Dar jertfele de smirna pe-altaru-î nu măi ard...
De-ajuns a fost o raza din ochi tăi sa-l sfarme...
Și 'n noaptea amintirii stingînd ori-ce lumini,
Doar visurile-mi negre, rotînd cad pe ruini,
Căci azi iubirea noastră de veci sub ele doarme.

Ea doarme cum sub bolte de vremuri impetrite
A 'ncremenit superbă, cu brațele unite
Regina cea din urmă, pe Memphis și pustiuri:
Lințoliul uitărei o copera de veci
Făclii nemișcatoare îi ard luceferi reci
Și 'n liniștea întinsă ciut orgele de ruri!

CHOPIN

Un freamăt sfnt din clape se desprinde...
E un șuspin... fiorul încintării,
Lin filfie aripa Inspirării
De umeri nevăzuta ni-se prinde...

Din ce isvor în tainele visării
În valuri armonia te coprinde?
Eternul dor de liniște-a uitării
Duiosu-î ritm, în inimă ți-aprinde.

Departe,... măi departe... cîntul moare
—Un plîns nelamurit, o adiere...
Simți stingerea-î în suflet cum te doare,

Ah! cum nu pot de o notă de durere
Să-mî leg schiuteia vieții... lin să sboare
Pierind colo,—în veșnica Tăcere!

SINGURĂȚĂȚI

Stă veșnic singuratec din timpii legendari
Castelul alb ca spuma în umbră de stejari.
Ferestrele-s închise, perdelele lăsate,
Iar scările de marmur de niminea umbrate.
Ca luntri risipite, pe lacuri, părăsite,
Dorm lebedele albe sub lună neclintite.
Intunecații arbori nu picură o frunză,
Un vânt nu aiurează odihna s'o pătrunză,

O statuă pe-o scară măi ține doar vegherea
Privind îngândurata și muta ca tăcerea.
În aer domnitoare ea mina 'și p'ortă 'ntinsa
Albind misterioasa sub raza lunii ninsă!

În visurile Morții dorm florile de mac,
Iar din oglinda clară a undelor pe lac
Țișnește o coloană ce fulgera-argintie
Împărăștiind o boare prin noaptea viorie!
Ea siugură 'mpletește în liniște un vers,
De vraja ei și Vremea s'asculte-a stat din mers,—
Uitarea isvorăște din apa care sună,
Prin ramuri nemișcate doar stropi-'i joacă 'n luna!

FANTEZIE NOCTURNĂ

IMITAȚIE DUPA H. VACADESCU

Astă noapte luna plină, răsărind de după maluri
'Și a clădit din reverie un castel de-argiat în valuri.

Turnurile-î de zăpadă și de fildeș albe tremur
Purtînd visu-mî de iubire, dus de-al apelor cutremur.

Singuratice balcoane sub ferestre se anină
Scări de marmur cobor luciî, îmecate de lumină!

O! tu Dor, ce treci cu milă prin deșertul meu destin
Ca furișă sărutare pe un ochi de lacrimi pliu,

De te-afunzi în largul mării urmărind cărarea spumii
Nu te duce în palatul răsărit din raza lunii.

Nu lovi cu-a tale visle, visul valurilor blinde
Plutitor pribeag în jurul turnurilor tremurânde.

Nu zdrobi, ducându-ți luntrea către moarte năluciri
Scările pustii pe unde-mi pling atâtea amintiri!

Ci... pe alături te strecoară în lovire de lopeți
Dus privind pe dunga luntri, zori albe dimineți.

FANTAZMA

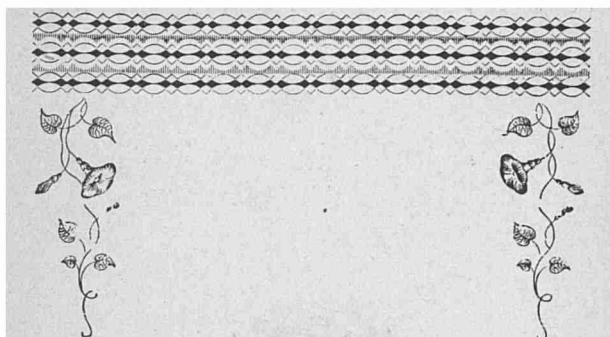
Imitație după Hélène Vacarescu

In cameră e liniște... la geamuri
Albește luna tristă, solitară!
Un portocal de viut se 'nclină afară
Și mișcă pe pereți umbre de ramuri...

Aud leandrii 'n freamătul de boare
Șoptind un basm c'un fiu de voevod
Innamorat de o fată din norod,—
Dar cine umblă tainic prin răzoare?

O umbră stă în stuful de sulfină
Și câtă 'n ochi-mi,... lung suferitoare...
E sufletul durerii mele oare
Ce rătăcește singur prin grădină?

LIMANURI

D-LUI DUILIU ZAMFIRESCU.

HYMN EUTERPEI

ARTISTULUI GEORGE ENESCU

I.

Du-mă 'n țările cu soare
Răsărind din orizonturile mării..
Stringe ancora,— e vîntul Inspirării
Ce ne poartă către țărnișe 'n floare
Acolo e țara visului de bard
Cu de marmură castele lucitoare,
Și grădini 'nălțînd miresmele de nard..

II.

Lingă prora 'mpodobită cu ghirlande
 Ciuta dorul,—dragul inimei vislaș—
 Visator se uită 'n mare drăgalaș
 Cum se mișcă uduioasă 'n valuri calde.
 Coama apelor înșumată se deschide
 Și din stropii de safire și smaralde
 Răsar albele și svelte Nereide.

III.

.
 Eldorado! Eldorado crește 'n umbră
 Luntrea lunecă la țărături în visare,
 S'aud harpele de aur și chitare
 Suspiniind... pădurea myrtilor e sumbră
 Cu grădini svirliind în lună stropi de-argint
 Prin alee parfumate pier în umbră
 Colonadele de marmur,—labirint!

IV.

Marea-î calmă sub un cer de diamant,
O ascultă cum din codrii isvorește
Cintul vechiū, pătrunzător de olifant...
Plină luna printre cyprii licărește
Rechemînd atitea inimî la iubiri!
Ah, e noapte, noapte clară de Levant
Iar prin aer sboară foî de trandafiri...

V.

Peste băncile de piatră solitare
Fluturînd își ninge frunza portocali,
Pică roduri în tăcere din curmalî
Licuricii trec ca stele plutitoare...
Unde sînt? pe care țarm? În care basme?
Aiurit ascult la vraja din isvoare
Și trecutul mi se 'nșirue 'n fantasme:

VI.

Dorm în țările cu ceață, depărtate,
Toată jalea, toate chinurile mele;
Am plecat cu un popor de rîdunele
Și de-atunci ca 'ntr'un potop pierira toate...
Încunună-mă c'o ramură de palm
Ca spre domurile 'ntinse, azurate,
S'aripam a noastre inimi într'un psalm!

VII.

Voî să mor aci sub bolta viorie:
'Naltă flacăra eternă ce te arde,
Toată inima ți-o tremură pe coarde
Într'a myrșilor adîncă symfonie!
Cîntă-mi hymnul unui vis nelimplit
Să simt sufletul pe-o undă de-armonie
Plutitor alunecînd în infinit...

CLARA

Ah! cânta-mi Claro 'ncet, ușor,
Adu'mi pe o notă calatoare
Parfum din țările cu soare
Pe unde visele nu mor
Ah! căută-mi Claro 'ncet, ușor;

Să simt cum cîntecul mă fură
Pe unda unui blind acord
Să ved cum pier în a mea urmă,
Departe țările de nord,...
Să simt cum cîntecul mă fura!

Un vînt încet, o adiere
Ne bate fața din spre larg
Și cîntă-o dulce melodie
În funiile de catarg.
Așa ușor, un vînt adie!

Înfiorat rîmîi visînd
Cu capul pe genuchiî tîi
De-asupra-mîi ochiî tîi zîmbînd
Aprînd duioasele-î schînteî,
Înfiorat rîmîi visînd...

Îi simt cum îmi revarsă 'n suflet
Prin genele-î boemiane
Seninul undelor fugare
Și nopțile Napolitane...
Le simt cum se revarsă 'n suflet!

Ah! cântă-mă Claro până 'n zori
De țările cu chiparoși
Unde 'nfloresc ochii frumoși
Și frigul nu cade pe florii...
Ah! cîntă-mă Claro pînă 'n zori!

M I R H A

P A S T E L O R I E N T A L

Între covoare persicne pe o sofă, visează Mirha
—Un vis purtat odinioara pe valuri blinde în caic—
Din vase de-aur fumegiude, parfumurile de Palmira
În nouri albăstrii inneacă plafonduri mari de mozaic.
Afară marea își revarsă, în haos jalea ei pustie
Un geniu ce-și cîntă singur ne înțeleasa-î simfonie!
Iar din grădinele 'nflorite sub slaba stelelor lumină
Pe harpele înfiorate o jale tremură 'n surdină . . .
Ca stol de aripă line 'n aer coboară notele ușor
Și fluturi diafani de raze s'aū prins de gura Mirhi 'n sbor.

O! Mirha, mindră curtezană, sînt visurile tale albe,
Ce filfie în jur molatic, s'aștern pe brațele rozalbe,
Cînd dusa de vibrarea lina a unei tainice guzla
Visezi Edenurile sfînte ce doar Profetul le afla!
Alături Ben-Ahmet te soarbe cu ochii dulci, inamorați
E liniște... afara cînta de vînturi palmiî agitați,
Iar apa murmura 'n basinuri svirlînd o coama de safire...
Prin geamuri arcuite luna își toarce pînza ei subțire
Așterne pe oglinzi, covoare, ninsoarea-î albă de matase
Învaluînd rotunde sînuri cu valurile-ı voluptoase...
Trezește-te din somnu'ți Mirha, asculta dulce al apei svon
O noapte sfîntă odihnește pe adormitul Babylon...
Çc-ți lași tu clipele vieței în raiul 'naltului Profet
Cînd mai presus de ori-ce visarc ești tu, și palidul Ahmet?

OCHIÎ MORȚILOR

DUPĂ S. PRUDHOMME

Albaștri, negri, zîmbitori
Toți aū privit spre bolta-adîncă,
Azi dorm închiși într'un sicriu
Și soarele răsare încă!

Cristalul nopților de vară
Polee apele ieeric,—
Scîntee stelele departe,
Iar ochiî 's plîni de întuneric.

În orizont adînc de ape
Se par că aștri apun de veci,
Și totuși răsăritu-î află
Nemișcatorî, seninî și reci.

Ast-fel cînd aripele morțeî
Își tînde umbra sub pleoape,
Șeinul ochilor îî pare
Apus în noaptea unei groape.

O nu, ei n'au perdat d'apururi
Misterioasa lor sclipire:
În cine știe care parte
Întors-au farmec și privire!

Albaștri, negri, zîmbitori
Deschiși spre soarele etern
Ei ved din margini de mormut
Cînd umezi geuele s'aștern!

I S U S

Sub cerul plin de soare și limpede-al Iudeii,
Isus purtându-și crucea pornește 'ncet... Ebreii
Plângindu-l, Îl urmează, și grabnic toți s'aviută
Pe fruntea lor să treacă o clipă umbra-î sfintă!

Iar cînd de alb veșmîntu-î sfioși și blîzi s'ating,
Durerile din suflet ca umbrele se sting
Și merg atrași 'nainte de fruntea lui senină
In noaptea Suferinței purtați ca de-o lumină...

Isus pe gânduri tace... dar sub zimbirea-î mută
O cută s'adînceşte de nimenea văzută!
Satan, — o vede însă şi 'n chip de tinăr blind
Naintea lui s'opreşte smerit ingenuchîind:

«Luceafăr ce înlăturî o noapte de păcat,
O! dacă eşti, Isuse, un zeu cu-adevărat
Răspunde-ne, aibî milă, nu-î nici o mîntuire
De-a ispăşi păcatul enorm,—de vieţuire?

Tu propria-ţi durere prin Ceruri ai fuvins-o
Dar alta naşte'n urmă-ţi ce nimeni n'a cuprins-o:
Se sbate 'n întuneric şi plînge se închină,
Ca marea se revoltă, şi nimeni nu-î de vină!

Nici Caesar ce pe tronul-î o soartă rea, l'aruncă,
Nici fiarele din ocnă sub silnica lor muncă;
Cine-o să poată smulge o rază de 'ndurare
Din recea, neclintita, eterna *Neputare!*

Moartea? Dar ce e moartea dup'un infern de patimî?
Tirzie mîngiere cînd ochi's storși de lacrimi!
Nu vezi? tu plîngî o lume, și noi pe tine toți...
Aruncă-ne o vorbă și scapă-ne de poți!»

Cu ochiî către ceruri Isus miuile 'ntinde
Pe cînd o mila-adîncă de demon îl cuprinde;
Caci oamenilor, iuca le afla-o mîngăiere
Dar pentru Demon unde? la cine-o poate cere?

—«O! nu lăsați să arză zadarnic ochi 'n plîns,
În prada deznadejdei voi încă n'ați ajuns...
Dar or să vie timpuri cînd voi nu veți mai fi...
Amar va fi atunci de cine-o viețui:

Blestemele și ura ce n'or încape 'n viață
Din inimă clocotînde rostise-vor pe față.
Ferice atunci de pomul ce roade nu va da,
Ferice fi-va sînul ce prunc nu va lăpta!»

Înfiorați cu toții de trista profeție
Spre ceruri osanale-î ciutară: slavă ție!
Și'n depărtări, ca zîmbet ce 'n suflet ți s'așterne
Vazura trecînd Moartea, sol-înger Păcei-eterne...

• • • • •
Și-aî liniștit cu-o vorbă bătrîni și copilași,
Dară pe noi, Isuse, pe noi, Tu cui ne lași?
Amara-ți profeție acum ți s'a 'mplinit
Și Demonul în umbră rinjește fericit!

IN JURUL LACULUI . . .

In jurul lacului ce doarme
Viind adincu-i instelat
Strajeri singuratații nopți
S'au strins batrii brați la sfat.

Ca murmurul întins de ape
Poveștile din ramuri curg,
Pe cind tirindu-se 'n tacere
Fășii de nori, se 'ntind spre-amurg...

Tot măi întristător, măi tainic
În pacea sufletului cad
Nelămuritele cuvinte
Ce șuer crenșurile de brad.

În drumurile singuratecî
De parte-un pas se perde încă...
O stea măi scapără prin aer
Sburnd prin liniștea adîncă!

CÂNTECUL CLOPOTULUI

Tu t'en iras les pieds devant !

LEGUAY

Și ți-a fost dragă viața,— cui nu-î draga?
E basmul vechiū de-atîția inși grăit!
De n'ar fi în el de cît o gura fraga
Și-o sarutare, demn e de trait:
Cît ai dori să ție Vremea 'ntreaga!...
În van, un clopot bate clipe sfinte:
O sa te duci cu talpile 'nainte!

Ce dor nestins te-a smuls din nopți eterne,
Ca să răsari odată la lumină...
De-acuma lumea toată ți s'așterne,
Cuceritor, te-așteaptă, ți se 'nchină...
Dar un blestem din urmă mi te paște
Ș'un jalnic cînt răsună 'n a ta minte :
O sa te duci cu talpile 'nainte!

Și tu, o dulce-a inimii durere
Cît de frumoși, ne 'ndurători ți-s ochii...
Și mersul tău, — a undeî mlădiere —
Și sinul plin, rotund, sub creșul rochiî,
Te-ar ridica un vînt, o adiere :
Atita farmec blind n'are cuvinte —
O sa te ducî cu tălpile 'nainte!

Deschisă-î racla, — a veciei poartă —
O ! înțelept ce-aî rescolit pămîntul
Și tu, ca toți cei l-alți, aceeași soarta :
L'e tot ce ai zidit va bate vîntul
Împrăștiindu-ți lumea ta : cenușă moarta ;
Nimic n'o rămînea din a ta minte :
O sa te duci cu talpile 'nainte!

De ce păleşti? Ți-e milă de viață?
Ci lasă 'n colo triste-a tale gânduri
Cînd sub pleoape ochii tăi îngheață
Incepî o noapțe dulce 'n patru scînduri!
De veci perdută-î mintea ta în ceață...
Așteaptă s'ardă 'n juru-Ți facle sfinte:
O să te duci cu talpile 'nainte!

Acolo-î binele, de rău, n' ăi teamă
Nu-Ți mai zărești iubita-amăgitore
Și nici un glas străin nu te mai cheama:
De-ai fost supus, ori înșurat sub soare,
De-ai fost un sfînt, ori carturar de seama,
De faima ta nici Ț'ei aduce-amiute:
O să te duci cu talpile 'nainte!

BLOND NARCIS.

Blond narcis mi-așare 'n cale
Tremurind sfios din așe,
Și ca roua 'ntre petale
Ochii ei lucesc sub pleoapē.

Unda 'i mingie tacuta
Mladioasa ei tulpina,
Și pe frunte o saruta
Cald o rază de lumina.

Vintu 'î cîntă-o serenadă,
O alintă să se culce,
Iar din chipu-î de zăpadă
Un parfum se 'nalță dulce...

Dormi pe 'ntinsuri unduioase
Blond narcis născut din ape
Două astre luminoase
Te veghează sub pleoape !

De-al tău chip cu fericire
Apa clară se pătrunde :
Soarele 'i a mea iubire
Suflet, unda ce te-ascuade !

PRIMAVARA

Cintă cintează în ramuri înflorind sub cer senin :
Tu ai soarele d'asupra, de desubt ai unde clare,
Pe-adieri, petale albe — fericiri în stoluri, — vin
Tamiadu-ți umbră sfintă unde cîntecul tău moare.

Uite-l... pe cărări svintate drăgălaș trece April
Chipul lui rasare palid dintr'o togă de senin
Suspiniind diatr'o chitară cintă gingașul copil
Ochi de maur luminează albii lui obraji de cîin.

Și cun trece fulg, — în cale-î păsărelele s'adun'
 Florile-î sub pașii mindri tremurind i se inclina
 Pe cind trâmbițe de gloriî din tulzuri de alun
 În triumf îl poartă greeri, — vlea toata i se 'nchină!

.....
 Cîntă cîntează în ramuri înflorite sub senin —
 Tot pe-aci copil ca dîsul am trecut odinioara
 Șuerînd o doina 'n fruza sunau codrii de arin...
 — Unde ești pierită 'n neguri Primavară, Primavară?

DUREREA

—

Ți 's ochii mari și lacramași
Obraji flori de crin palite,
Pe uneii iumarmorași
Cad plete 'n valuri risipite...

Te știu din depărtat trecut
Cind nu'ți știam macar de nume
Frați gemeni par'că ne-am născut
Și mina 'n mina-am mers prin lume !

Ți-e milă de ori-ce pribeag
Rămas cărărilor pustii
Cind plnge părăsit în prag
Pe ascuns tu nechemată vii,

L'ascunzi în faldul tău ușor
Și te lipești frumos de diusul,
Îl tot privești cercetător
Dar pe-amîndoi vă 'neaca plînsul...

.
Ce soartă oare mă așteaptă
De iarași tristă ai venit
Minune sfîntă și 'ușteapta
Cu suflet bliad, cu strai ceruit?

Ești pôte Ingeru-mî trimis...
Te văd lucind din arcul porții
Cu ochii amurgiți de vis
Și plini de nostalgia morții!

Pierdut, las fruntea pe-al tău umăr
El singur mi-a ramas noroc!
Mă ard ca fluturii de foc
Săruturile-ți fără număr..

Apoi, ștergî genele de plingeri
Rămî pe graduri visătoare
Cu degete tremurătoare
Din liră smulgi acord de iugerî..

O! nu, tu nu ești o părere
Vre-o umbră suulsă din povești...
Iubita, dulcea mea Durere,
Tu doar pe lume mă inbești...

Răni îi vieți-mî calău/ă
In viforul ce m'abātu:
De cit norocul sa-mî suriză
Mai bine mingie-mă tu!

SOARELE

Ce viu tresar viețele în soare!
Ca nu pariute el pe toți desmiarda...
De teamă ca pe nimeni să nu piarda
Iutiude brute mi, dogoritoare.

Cumplele'i înalță hymnuri stăte
Un flaut tremurind topește argint
În aer cu mireșme de yaciut,—
Albine ciuta florilor caviute.

O! cum aleargă rîuri în lumină
Si pasarile 'n ramuri cum se 'nchină
Mi-e fruntea lirita și se 'nclină
La tîmnecul uit de sfintei liniști...

De calda voluptate ce-mî strecoara
O rază fulgerindu-mă ușoară
Lin bolțile inaltelor arini, ti,
Sint pleoai ele căzînd cum se'nfioara!

Aj ôllon, veșni rege in splendoare
Se 'nalță fruntea 'uciușă 'n focul Stemei,
I r jos, un vers picat din lyra Vremei
Rubin, in bob de roua, arde 'n soare!

INVOCAȚIUNE

LA RADU NEGRU VOEVOD

Artistului sculptor D. Mirea

Din cerul nemurirei Tale
Ai coborît viteaz Voevod
Așa cum te-a purtat în suslet
Neperitorul tău norod:

Cu fruntea strălucind în nimbul
Biruitoarelor gândiri,
Cu pieptul larg,—granit al Păcei
Și pază de nefericiri.

'Naintea ta cu 'nfiorare
Se pleacă frunțile cucernic:
Imi pari Archangelul Isbindeii
Trimis de cel a tot Puternic.

Căci peste val de generații
Arunci privirea-ți brav ostaș,
Și *umbra veacurilor* crește
În preajma ta de uriaș.

De cînd sburat-ai către Ceruri
Cîte victorii pentru noi:
Călugăreni, Rovine, Plevna,
Fântîni de sînge de eroi!

Au curs șuvoae de popoare
Gonite de-a furtunii ias,
Dar limba ta și-a ta moșie
Ne 'nstreinate au rămas...

Prin secolî fulgerînda-ți spadă
Din Domn în Domn până la rege
Doar laurii de biruiuță
Avut-a pururi a culege...

O! dacă zile de 'ncercare
Or trece iarăși peste țară
Și făr' de veste ne-or inciage
Dușmanî aprigî din afară,

Tresari atunci dia somnu-ți veșnic
Ca leul scuturînd din coamă,
Iar peste văi și peste codrii
Înalță-ți glasul de aramă!

Ca o pădure de catarte
S'o ridica a țarei steaguri
Pornind ca valuri furtunoase
Cuceritoarele-î siraguri !

.
Ci voi copii, crescuți în umbra
Străvechilor isbinzi de lei,
Oșteni, puterea țării noastre
Artiști, podoaba frunzi ei,

Pe luminoasele Lui urme
Zidiți o 'mpărăție 'ntreagă,
Din daltă scapără Ideea
Și în bronz etern, măreț se 'nchiagă!

HYMN PACEI

*In stil biblic**Țurului Nicolae al II-lea.*

I.

Chip adorat, Zee prin veacurî senină
Țaină ce-ascunzi, veșnic isvor de lumină
Nalțăte 'n față-mî superlă, — aripî de gloriî te-avîntă
Vieței este torță 'nainte, vino lămlutu de 'ncîntă
Glasul tău cald, — lumeî revarsă-armonie,
Osana Ție!

II.

Umerii albî, faldurî de azur îi acopăr
Genele-șî lungî, aștri de visurî descopăr.
Fruntea ți-o 'ntunecă mîndră, umbra cununei de laur
Vin și revarsă pe lume harul din cornul de aur
Sub pașii tăi, cântece, florile 'nvie
Osana ție!

III.

Brașul tău e friul orbitelor runde
El a 'mblinzit, astre 'n eter vagabonde
O! pe oceanul de inimî, vin și furtunele curmă,
Ia-ne sub scutul tău Zee, fi Tu domnia din urmă
Căci peste noi, Noaptea d'intîi tinde încă
Umbra-î adîncă...

IV.

Nimeni de Sus, nu ne-a svirlit o lumină
 Orbii rătăcim, nefericiți fără vină,...

Haosul viețelor noastre încă un Iehova așteaptă
 Soții 'i din Urne să iasă după porunca Lui dreaptă:
 Sorii aū chiar, legea, — Edeul lor — scut, —
 Noi l'am pierdut!

V.

Toate 'n văzduh, căilor date se 'ncliaă
 Numai pe noi, oarba-Întimplare domină!

O! pînă cînd vei rămîne ochilor visul himeric
 Fulgeră Verbul tău sacru, prin ocean de întuneric
 S'aud vibrînd, vocea-ți de tunet divină
 Fie lumină!

VI.

Sub naltul Cer, numai o Zee nu-î moartă
Ramurî de-oliv, candido brațele-î poartă :
Valurî de ură pierivor, umbre ucise de Soare
Psalmodiind răsuna-va cerul de glas de popoare,
«Vin să tronezi, ultima ta 'mpărăție:
Viața 'n vecie!»

CORSICANA

Ce frumoși și-s ochii negri! basmul nopților de vară
Blind în sufletu-mi revarsă dulcea lor privire clară.
Glasul tău miat ca 'n lacrămă, în auzul meu rasună
Ca un murmur de izvoare risipit în nopți de lună...

Din ce țărni nitat, ferice răsărit'ai mândră floare
Ce vânt rău te-a smuls din țărni și pe o undă călătoare
Te-a svirlit în largul lumii de sub cerul tău senin?
— I.a clavier ea se așează aiurind un cînt strein :

Degetele-î tremurinde infioară albe clape
Undele de armonie ca pe 'ntinsul unei ape
Se alungă furtunoase și se perd in largul zării...
E o poemă 'n care bate sbuciumat sufletul mării!...

SPRE SEARĂ

Se lasă negura în pale,
Și de pe virfuri vin treptat
În șir, cirezile la vale
 Să mie 'n sat.

O fată c'o nua în mână
Cu plete lungi căzînd pe gene
Tihnită 'n urma lor le mână
 A lene.

Un scârțit și poarta mare
Li s'a deschis; în bătătură,
Viței sar din închisoare
 Ce zor, ce gură!

Se stinge larma în răsipe
Și-adînc repaosul e domn....
O pasere-adornînd ciripe
 A gale 'n somn.

Cum stău în umbră cufundați
Un vînt sereșteaptă 'n prună
Prin aer trec întirziați
 Lăstuni.

Ca seceră de foc prin ramuri
Scintee luna după stînci
Trezind a pajiștelor neamuri
 În văi adînci.

În casă-î tihnă... şuerînd
Un vreasc mai pilpăe pe vatră
A lene 'n vis s'aud lătrînd
Zăvozi sub şatră.

Şi triste ne 'nţelese şoapte
Sus, înă greerîi 'n tăcere;
Un dangăt tremură în noapte
Şi tainic pierе!

LÎNGA ALTAR

Sîre chipul palidei Madone
Cînd ochi 'n lacrimi și 'î înalți,
O, nu uita în rugăciune
Și sufletele celor l'alți!

Acolo sus, în bolți albastre
Sînt ochi ce vād și te 'nțeleg,
Spre ei, în ceasurile triste
Îți sboară cugetul întreg...

Sus, cerul tău e-o mare calmă
Credința navă, visul port,—
Al meu, e un ocean de ghiață
Nesimțitor, pustiu și mort!

Ce sfintă ești ingenunchiată
—Un rugător, cucernic gând—
Îmi pari o rază călătoare
Prin neguri albă fulgerînd.

În liniște aud cum picur
Duios și cald a tale șoapte,
Din vraja blindă-a 'nchinăciunei
Imprăștiindu-se în noapte.

O candelă de-asupra-ți moar'
Clipind din aripi de lumine...
În taina rugei tale sînte
Ah! roagă-te și pentru mine!

MÎNGĂIERE.

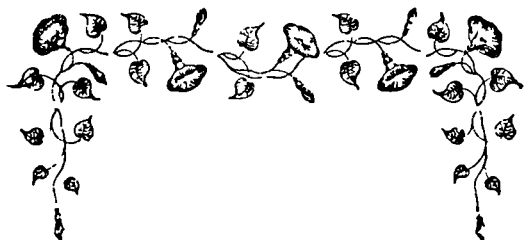

Cînd nu mai ai nici o nădejde
Pustiū măsoară cu ochii zarea
Un singur dor îți mai rămîne:
 Uitarea!

Cînd te-a 'nșelat fără de milă
Și ea ca ori și ce iluzii
Uitărei cere mîngăiere,—
 Nu muzii.

Cînd moartea va veni superbă
Ridică mîndru fruntea sumbră
Și-așteaptă liniștit eterna
Umbră!

T A I N E

D-LUI MIHAIL DRAGOMIRESCU.

LOGODNICELE

Duhovnice... mă 'nghiță iadul
Am un păcat și n'am ce-î face:
De-apururea părinte sfinte
«Promisa» altuia 'mă place.

Sint multe ce răsar sub soare
Cu chip de inger, ochi de drac,
Dar vezi,... din stolul alb de fete
Mai mult «promisele» îmi plac.

Îmi place mijlocul ce poartă
De-asupra sinu!—flori de cring—
Căci știu că nu mi-i dat vre-odată
La pieptul meu buchet să-l strâng.

Iubesc și mîna-î mititică
Și albă fulg... răniî pierdut,
Incremenesc în loc de frică
Să nu cun-va să i-o sărut!

Și ochii... viorele ascunse
Sub pleoape,—aripe de flutur,—
Știu bine, blîndele lor lacrimi
De dragul meu doar nu se scutur,

«Promisa altuia» nu-e totuși
Copila cea măi scumpă mie
Căci o iubesc nebun, în taină
Și nu e-a mea,—pentru vecie!

I D E A L

FEMKEI

—

I.

Răsare fruntea-ți albă, ca marmura seaină
Din părul blond, de aur, — o brumă de lumină —
Adîncurile firii ce taine 'n veci le acopăr,
Ca far al veșniciei, blind ochii tăi descoțăr.
In umeda lor umbră lucesc iubirii noastre
Ca două picuri limpezî de rouă 'n florî albastre.

II.

O! palidă fantasmă din corul sfint de ingeri
Ce rază te coboară în haosul de plingeri?
Frumosu-ți chip nu trebui să 'ndure răstignirea
Pe cea mai tristă cruce ce-a dus'o umilirea:
Tu treci prin vilva lunei în veci fără repaos
O stea perdată, albă, călătorind în haos.

III.

O! n'ar fi fost mai bine ca părăsiud atomul
În loc de a te naște cu fiarele și omul
Tu să răsai din nimbul înaltei inspirări
De-apururea pe pinza maestrelor visări,
În loc să calcî pe-al vieței drum lung, spinos și trist
Să fi trăit senină în suflet de artist?

IV.

Te 'ntoarce rază frîntă din frumuseți eterne
Zăpada cade albă dar peste glod s'așterne.
Rămii nestinsă facă din cugetele noastre
Călăuzind gîndirea în calea ei de astre:
Pustiul și durerea aicea ne frămîntă
Și miutea ca o mare în van spre cer s'avîntă!

DIN NEANT

În setea oarbă de lumină
Din lumea veșnicii uitări
S'asvirle valurī de viață
Spărgind ai morți stăvilări!

Și m'aū tirit fără de voe
În răsvrătirea lor pe-o stlncă:
Sunt singur, mi-am uitat trecutul
Aștept,—și nu știu ce-aștept încă...

Cu spaimă arunc privirea 'n urmă-mi
Au cine sint? de unde vin?
Străină'mi este lumea 'ntreagă
.Și mie însu-mi mi's străin.

În juru-mi sbuciumata lume,
Ca plin de valuri mă 'mpresoară;
De-asupra, liuiștea eternă
A stelelor mă înfloară!

O! suflete pribeagă undă
In van îți cauți începutul:
Viața ta e Veșnicia
Isvorul tău: Necunoscutul!

NOAPTE ALBASTRĂ

Sus pe umeda tărie norii—bulgări de argint—
Lunecind s'alung în șiruri peste fața lunii clare
Iar din lumile albastre lin te cheamă 'ndepărtare
Stelele clipind din gene,—ochi de aur ce te mint!—

Munții uriași în zare cresc prin fumuriul aer
Ridicând pleșuve vîrfuri visătoare către cer,
Par'că ascultă din 'nălțime pogorînd ca un mister
Firul vremei ce se toarce dintr'al veșniciei caer.

Ue suspin prelung de ape sfiata liniște pătrunde.
Peste creștetele negre ale 'naltului brădet
Trece-un vint tirziu, a toamnă mișcînd ramurile 'ncet,—
Somnoroasă frunza pică rătăcindu-se pe unde.

Iar prin aerul de noapte ca o rugă în extaz
Toate visurile vieții urcă 'nflorînd văzduhul
Somnul strînge 'n brațe firea ce suspină dîndu-și duhul,
Doar ca străji neadormite stau oștirile de brazi.

Ah! în liniștea înaltă sub luminile de aștri
De ce sufletul meu plînge tremurînd ca unda 'n lacuri?
—Noaptea asta fără margini cu seninul ei de veacuri
Am văzut o altă dată, dulce 'n ochii ei albaștri!

LACRIMA

Adio,—ți-am șoptit plingnd
Și palid mina mi-am retras,
Sub rugătoarele-ți priviri
Sdrobit în locu-mi am rămas.

—«Adio?»... și 'ncepuși să tremuri
Cu ochii ținți așteptind...
Incet, din umedele-ți gene
Pică o lacrimă arzind...

.
La sinul calmei veșnicii
De cite ori n'aș vrea s'alunec
Să simt cum genele se 'nchid
Și gindurile se intunec.

Dar lacrima-ți strălucitoare
Împrăștiind a morții ceață,
Schintee 'n negura 'ntristării
Ca o chemare spre viață!

IN AȚIPIRE

Greoaie pleoapele clipinde
S'aștern pe gânduri obosite...
Dar pentru ce tresar deodată
Din amorțirea ce mă 'nghite ?

Bătăile de ceas ca picuri
În liniștea odăiei cad
Și par'că rup sîșii din viață
Cum lunecă pe-al vremii vad !

Se duc, se duc pentru vecie
Și alte 'n loc nu măi vin iară
In inimă e-o floare număi
Și nu-î de cît o primă-vară.

Afar, de viscol gem copacii
S'aud trosnind uscate ramuri,
Iar fulgiî albî prin întuneric
Cad tremurînd pe lingă geamuri.

O suflet! Viforul de gînduri
La ce prin noaptea ta îl porți?
· · · · ·
— «Ascultă șuerul din hornuri:
Afară ninge peste morți!»

DRAGI DUȘMANI

*Ah, de câte ori voi'am
Ca să spînzur lyra 'n cuș
Și un capat poeziei
Și pustiul să pur!*

M. EMINESCU.

O! cum v'aș îngroșa pe toate
Sărmane cîntece în mine,
Voî flori ale singurătăței
Parfum al inimii 'n ruine...

Cu mult așî vrea să fu coșilul
In soarele de primă-vară
Neștiutor plutind în viață
Un fulg, o aripă ușoară ..

Dar lacrimile curg podoabă
Și lyra nu răniște mută
Cînd rîndunica 'ți readuce
Copilăria ta perdată !

De prin grădini se 'nalță 'n aer
Viața albelor yacinte
Și floarea, fluturii te 'ntreabă :
„Îți mai aduci tu oare aminte ?“

O vînt de-April, lăstuni prin crînguri
Micuțe, scumpe viorele
Cum imi furați fără de milă
Voi, liniștea vieții mele !

IN IARNA

La capul unui vechi mormint,
Sub cruce, lângă drumul mare —
Infaptă arde-o luminare
Ce tremură, pălind în vînt...

Pustii cărările-aū rămas :
Se șterg pierdute 'n noapte... ninge !
In liniște abia se stinge
Departe, 'ntirziat, un pas...

Doar candela ce 'n deal domină,
Sub crucea care stă să cadă
Mai plpte peste zăpadă :
O zare albă de lumină..

.
O, viață ! ne 'nțeles cuvint
In cimpul mort, tăcut al firei —
Lucește flacăra gândirei
Ca o vâpae p'un mormint !

PREA TÎRZIU

Venea ca dusă'n vis d'un cîntec
— Ne-am întilnit doi visători —
Și, — luna fu de viaă oare?
Ne-am prins la braț sub teii'n florî.

Am rătăcit în noapte singurî
Ca doi copii fără de rost
Ca și cum de o veșnicie
Noi unul altui dragi ne-am fost...

Am sărutat-o lung pe gene
Adînc în ochi-î am privit
Apoi... căzurăm triști pe glăduri
Nici eu nici ea n'am tresărit!

»Dă-mi mijlocu-ți de cîria, să mergem
Plutind ca 'u vis tot pe-o cărare...»
Alături timplele unirăm
Dar reci rămas-am fie-care.

O serenadă de iubire
Cînta în liniște-un isvor...
Și totuși n'am simțit nici unul
O fericire, un fior...

Părea... că mut, în jurul nostru
Se desfășoră-un țintirim,
Tîrziu am izbucnit în lacrămî :
„O pentru-ce nu ne iubim?”.

POVEȘTE TRISTĂ

A fost o fată de 'mpărat
Cu părul mantie de aur
Și sta închisă 'ntr'un palat
Robită unui crunt balaur.

În vremea asta Făt-frumos
Trecea doinind încet din fluer
Cînd iat'un plinset tinguios
I-aduse al vîntului trist șuer.

· · · · ·
El o răpi din lanț, nebunul
Dar ce-a mai fost pe urnă știți?
O! cine ar crede... 'n loc de unul
Trăiră doi nenorociți!

VENERĂ ȘI PAUL

— *Fragment* —

I.

—« Stea palidă 'n oceanul de veșnică lumină
Scintee răsărită din flacări de infern
Satan ți-a dat viață din chinul său etern
Cînd Fidias te smulse din marmură senină.
De-apururi Amăgirea în tine-î intrupată
Sub fruntea ta de inger e-o minte svăpăiată
Și suflete pierdute sub pașii tăi s'aștern !

II.

Regină a beției, de patime arzind
 •Cu pletele în valuri pe sinuri desvelite,
 Prin nopți de saturnalii, pe inimi pustiite
 •Treci palidă c'o torță imperii dărîmînd...
 •O ! giud urzit la noapte, rod sterp din albul spumii,
 Din șarpele Ispitei — trufașul legendar —
 Te-ai strecurat în Eva, și-ai ris apoi amar
 Îmbărbătînd infernul, surplad Zidirea lumii...

III

Și palidă din umbră cu voluptatea morței
 Din lumile 'n cenușă ce tu le-ai pustiit
 Te 'nalți ispititoare cu ochiul otrăvit,
 Bacantă luminată la flacările torței.
 Dar fața ta e rece și buzele ți-s supte,
 O sabie de-Archangel asupra-ți a căzut
 În van mai cerci la sinu-ți să mă cuprinză pierdut
Imperiu ți-e 'n ruină și brațele ți's rupte!»

LA FLOAREA LACULUI

Din undă turbure de lac.
Văzut-am dese ori o floare
Privind scăldată în senin
Plăpindă-albastră, zimbitoare.

Dar într'o zi năpraznic vînt
Prin aer vîforînd se 'ntinse...
Ea tremurînd s'a înclinat
Și apa 'n cercuri o cuprinse.

• • • •
Din valul lumii furtunos
Tu zina inimei măiastră
Te 'nalți zîbind, — și plîng visînd
La floarea lacului albastră !

RĂNITA PASERE

Purtăm în sufletele noastre
Un Dor rănit,—toți cei învinși;—
Căzut din pulbera de astre
El pare mort, cu ochii stinși.

Din fosta lui Impărăție
Doar stelele sfințind pe mări,
Îi țese-o punte aurie
Al cheană 'n albe depărtări!

Spre orizonturi vagi, în noapte
Sărmanul Dor ar vrea să sboare....
O ! nu-l treziți..! vorbiți în șoapte...
'I-e aripa rănită...!l doare !

RAZĂ PALIDĂ...

Vine toamna peste lanuri
Rîndunele trec în rînduri
Cade frigul peste inimi
Peste gînduri.

A rămas șipotul singur
Lacrămile să'și ascunză
Și pădurea fără visuri
Fără frunză.

Ochi-mi plinși zădărnice cătă
Dorul lor pierdut în crînguri
Cîntă frunzelor *adio*
Codri singuri !

Peste toamna mea din suflet
Ți-aplecî ochii visătoare
Triști, ca raza cea din urmă
De la Soare !

DOAR UNUL SINGUR

Rostogolește-te în haos
Bătrîn pămînt nefericit
Și orb, îți caută odihna
Ce 'n stea pa vremii n'ăi găsit ;

Căci nu-î nimic etern din focul
Ce arde 'n sinul tîu acum,
Ca mîini te-î spulbera, și 'n urmă-țî
N'o sta nici umbra unui fum !

Și tu, și pulbera de stele
Ce-au fost și iar or să apară
Sunt forme veșnic ne 'mplinite
Ce nasc, ursite ca să piară,

Oștiri de valuri sfărimate
Lovind în stîncile pustiei!
Doar sufletul răsună singur
Veghind în sinul veșniciei.

Cînd sori vor fi mega în neguri
Prin cerurile stinse, moarte,
Va trece Îngerul Durerii
Cu facla vieții măi departe!

CÎNTECUL PÎRĂULUI

— «Viața mea trecu în vis
Pe lângă voi, frumoase florî...
Și undele-î fu mîngieri
Și gîndurile cîntători!

La versul meu ați înflorit
Dar vîntul, un șiret pribeag
Ce 'n fugă smulge sărutări,
V'a fost cu mult, cu mult mai drag.

La brațul lui v'ați dus în zări,
— Ați nins petale pe cimpii,—
Azi singur am rămas să cînt
În iarnă pajiștei pustii!

De-asupra, stele — amintiri —
Schintee'n noaptea de argint,
Ești fug în matca de cristal
Prin sloiuri dorul să-mi alint,

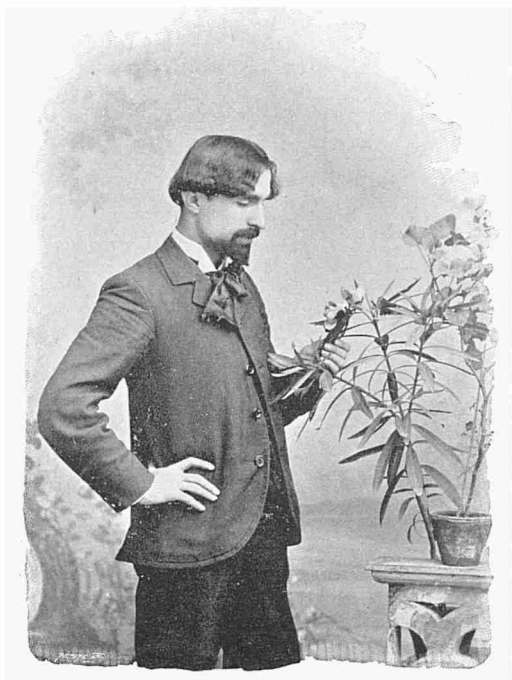
Căci dacă sufletului meu
Voi n'ați răspuns nici una poate,
Cu mult mai darnic de cât voi
Nebun eu v'am cîntat pe toate!»

ACEIAȘI CARTE

Și nu te poți opri din cale!
De moarte fugi, — și te apropii,
Iar vremea 'și toarce din uitare
Eterna pînză-a Penelopii...

Aceiași carte a veșnicii
Stă symbol fără deslegare:
O piatră, — pagina din urmă,
Și o cruce, — semn de întrebare!

SYMBOL

Ce tainici doruri ideale
A pus natura 'n tine floare,
O lacrimă dia geana vremei
In rouă tremură la soare!

O! suflet drag, plăpînd ca visul,
Crescut in farmec și lumiaă
Avea-vei tu noroc să-ți scuturi
Petalele lîngă tulpină?

O mină fragedă și mică
Te-o smulge 'n treacăt,— cine știe
Și-î ofli pe snuri albe...
Murind,.. pentru-o cochetărie!

N O A P T E

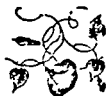
Se 'ntunecă 'n seninul zilei
Văpaia roșă din amurg
Și apele 'n tăcerea serii
 Mai tainic curg.

Ca din neantul primei clipe
Răsare 'n nesfârșirea vagă
In roș de stele și luceferi
 Vecia 'ntreagă!

In freamăt stolurile trec
Și peste sălcii se ascund,
Iar ochi 'n zare mi se pierd
Tot mai afund...

Ascult tăcerea veșniciei
Ce umple nesfârșitul haos
Tăria doarme neclintită
Visînd repaos.

Doar luna lunecă fugară
In liniștea nețarmurită
Pe-un nour revărsat in aer
Plutînd grăbită !

SATAN

— *Fragment* —

— «Ești din răi netrebnică, el nu mă e de voi!
Căzuți ispititoare, satanice povețe,
Culegeți-vă piinea de astăzi din noroi,
Durerea, — călăuză rămie să vă 'nvețe!»

Supus poruncei date de ne 'ndurata limbă
Destinul se inclină pe cartea abia deschisă...
Pe cer, Mnia sfântă în nori-furtuni se schimbă
Și soarta omenirei cu fulgere fu scrisă...

Prin haosul de vînturi ce 'n arbori 'nalți suspină
In voia intimplărei Adam și Eva aleargă.
Eri, — fericiți și singuri închiși într'o grădină,
Nefericiți, dar liberi sint azi, — in lumea largă!

— «Pierduți sintem o Evă! de-acum in plin țî-î visul
Pe-a răului știință tu viața-ne schimbînd
Azi sintem zeî prin soartă, căci ne răni abisul
Din veșnica 'î durere și nouă 'mprumutînd.

Stăpîni de o potrivă pe viață și pe moarte
A veșniciei poartă de vreaî o vom deschide
La ce urmașii noștri să aibă aceiași soarte?
Mai bine somnul morței blind ochii ne-o închide.

De vrea cîntări Eternul, murînd sã 'L lãudãm,
Un rug ne arzã huma și spulbere-se 'n spațiu:
Puterii sfînte jertfa din urmã sã i-o dãm,
Nu blestemul și ura a miî de generații!»

II.

In grab stîrnirã focul... pe-un maldãr de gãteje
Stau gata sã s'asvirle... Dar fu ca o mișcare
De vînt purtînd prin aer fior adînc de vraje...
Satan in nimb de flacãri albastre, le rãsare!

— «O! rasã fãr'de vlagã și fãrã de mîndrie,
Mișelnicã la gîndurî ca și al vostru Domn!
Acum cînd viața voastrã stãpînã-î pe vecie
Voî germeii mișcãrii tî stingeți intr'un somn?»

Pe a focului putere siat Zeu! să nu v'atingeți!
 Nu el e cheia Umbrei ce 'a moarte căutarăți.
 Luați-mi arma asta, cu ea o să lovingeți,
 Stăpînul nu v'a dat-o cînd laude-î, 'aâlțarăți

Creăți-vă Edenul în care veți fi zeî
 Prin însă-și forța voastră — A zis și de pe rug
 Pe cînd pe frunte-î arde cununa de schinteî
 Cu brațu-î de aramă le 'ntinde-ua fer de plug!

.

Prin holdele de aur, în miezul zilei clare
 În stoluri albe fete înșiră snopi de grîu,
 Cu sîn bătut de vînturi, cînt' vesele la soare,
 De parte,... 'nfund sclipește o albie de rîu...

MOARTEA LUI ZIGOBART

Zigobart monarhul barbar stă închis în cetățue
Iar poporul frînge poarta ne măi vrînd să se supue.
Au venit să rupă lanțul robî de averea lui setoși:
Sînt bărbați cu plete negre și cu ochii întunecoși!
Singuratec e palatul... au fugit măi toți oșteni
Iar prin sălile deșarte busca năvălesc curteni...
În vestmintele lor negre trec ca umbre moarte, duci
Cînd pîia lunge coridoare bate luza 'n geamuri luci.

A sunat goarna peirei să se surpe-o 'mpărăție
Zigobart abia mai poate palid sceptru 'n mână să ție:
— «Ce voești popor de fiare care 'mă urli sub ferestre
Vre-un Imblinzitor să-ți cinte cu palavrele-î maestre
Și purtat de o melodie miacinoasă sa te-adoarmă?
Dați străvechile armure, sunați clopotul de-alarmă
Și tăiați-î fără milă mestecindu-î cu țărână
Din spurcatele lor chipuri unul doar să nu rămână!»
— «Zigobart, unde ți-î mîntea, vitejia ta și fainia?
Ca de frigurile morței te coprinse astă-zî spaima!
A mulțimei furtunoase valuri, dreptul lor îl cer,
Nu te 'nchide în palate de poporul tău stingher;
Căci același simbur poartă din 'nceput durerea lumii
Îar revoltele vieții sînt de veci minia spumii
Contra stincilor eterne neclintite de pe țărni...
Cum nu vreaî tu ne-norocul într'o clipă să ți'l sfărni!

Blinzi, seninî, Indreaptă-ți ochii către sfântul meu vestmint:
Lasă fie-cărui dreptul vieții sale pe pământ,
Și-urmărind drept țintă sfântă-a pasurilor mele cale
Nu căta aiurea tihna, fericirea tale...»
Și zicind ridică 'n aer mina lui dru'dul Mag
Și pe-o ață de păianjen lunec stelele șirag,
Imprejuru-î viața fierbe și văzduhul se rotește
Ca 'ntr'un vid fără de margini lumea par'că se topește
Dar în marea neființei umbra magului plutind
Ca purtat de-o adiere îl aude 'ncet șoptind:
«Din acelaș simbur viața și durerea 'și torc șiragul....»
Dus cu ochii în vedeniî atunci el zărește magul
Închegînd spațiul vremei într'o unică formulă
Vede lumile din haos isvorînd dintr'o celulă!
— «Unde 's drepturile tale măi presus de omenire?
Zigobart, spre alte sfere îți întoarce-a ta privire!

Tot ce suferă în lume nu ți-î robul tău, ci frate:
Azi s'or răsbuna 'npotrivă-ți ale firei legi călcate.
Căci din tot ce fințează nu 'i să schimbî un fir de păr
Făr'osîndă, — cumpănirea orî și căruî adevăr!

S I N G U R

Un cîntec trist adie afară
Zapada cade în t-oene
În fața roșului jărătic
Tu somnoros clipești din gene.

Ce val te-a suuls de-ai tăi departe!
S'au stins și visuri și iluzii
Nici graiul dulce al iubitei
Nici lira 'n frean.ătele muzii...

Te înfiori cătind în juru-ți
De golul ce te 'nghite viu
Și 'ți pari înormintat de veacuri
Trezit în strîmtul tău sicriu!

R U I N E

Lu: G. Orleanu.

Din ziduri dărimate castelul singuratic
 În umbra răcoroasă a codrilor de brazî
 Işî nalţă turnul putred, derăpănat, sălbatic,
 — Povestea lui e veche şi 'ntunecată azi!

Cind soarele coboară departe după munţi
 Inflăcărind tot cerul în roşul din amurg
 Iar apele mai tainic s'aud urlînd sub punţi
 Din turn coboară umbre şi 'n largul văei curg.

In fruntea lor cu ochii sticlind ca doî jărăticî
 Coboară crunt și mindru un palid Voevod
 In urmă-î vin curteniî călări pe cai sburdatecî
 Ce prinși de neastîmpăr zăbala 'n spumă rod.

Poruește șirul oasteî spre-apus ținînd cărare
 Rotindu-se ca șarpe pe-a văeî strimte uliți
 De după vîrf de arborî și luna albă-apare
 La clara eî lumină sclipesc sute de suliti...

II

.
 Domnița stă pe gîndurî, fantazn.ă 'n umbra porțiî
 Cu părul val de aur pe umerî rîurînd,
 Iar fruntea-î se 'noptează de presimțirea morțiî
 Se uită lung spre soțu-î înăbușit plîngînd...

Și par'că'l vede iarăși în sgomot trist de surle
Cu armia 'n risipă prin codri fugărit,
Mireanul iar începe bătînd în porți să urle
Ca leul în turbare din somn adînc trezit.

Prin sălile de piatră o să 'ntrevază iarăș
Boerii dînd năvală cu ochii speriați,
Și în toată acea mulțime, ne-avînd nici un tovarăș
Toți lași, fricoși ca lupii de hrană imbuibați.

Și ce videnii tulburî străbat prin geamuri sparte
Ce fierbere e afară! Ca iadul o înghite....
Potop de limbî de flacări se 'mprăștie departe
Iluminînd-o masă de capete 'ndirjite!

.

III.

Și cum privesc, — prin codri un vînt tirziu răsună.
Fantazma urcă 'n aer ca fumul alb pierind,
Piraele în ploaea scîlpirilor de lună
S'aud fugînd deș arte în zare licărînd.

Din neagra 'ntunecime a codrului coboară
Cu pasul șovăelnic ce-o cirje îl iadrumă
O habă, o stafie... tot trupu-mî se 'nfioară
E ursitoarea lumii, a vremei veșnicî mumă!

O clipă se oprește privind în ochi-mî țintă
Și cirja ei profetic în aer o ridică
Castelul în ruină din liniștea lui sfîntă
Cuprins de vrajă par'că se clatină cu frică!

—«A fost aci în vremuri de mult, un Voevod
Ce n'a suris în viață vre-odată nimănuî
De mina lui pierit'a mulțime de norod
Și-un trăznet de blesteme căzu pe capul lui.

Ursit a fost de atunci în fie-care seară
Ne imblinzitu-î suflet cu 'ntreaga curței oardă
Din negura uitărei de-aș ururi să răsară
Și prin văzduh de flacări neconținut să ardă.»

.

Poporul nu-și mai uită calăii săi cu anii.
O gîrlă multe-î spune isbindu-se de-o stîncă:
Pe cînd în sarcofage sînt pulbere tiranii
În inima-î rănită el îi păstrează încă!

Cetățuia

IN APUSUL LUNIÎ

—«Unde mergi?»—mă 'ntreabă gîrla singuratecă în crîng.
—«Să mă pierd prin alunişuri, să fiu singur, şi să plîng !
Cu ochi trişti, duioşi, în lacrimi, blind copila mă-a şoptit.
«Vin tîrziu l'amurgul luniî lângă frasinul trăsait».
Şi mi-î frică 'ntîia oară s'o zăresc cum dealul sue —
Mititica ei guriţă ce dureri are să-mi spue ?

II.

.

Iată iia-î de zăpadă, de departe... fulg în lună —
 A trecut o veste tristă printre crângi, și frunze sună...
 Mii de gânduri biata minte se iatreabă, se 'nfoară :
 ... Vine plinsă, ochi roșii, fruntea palidă de ceară...
 Dar iuțind în cale pașii, blindu-î chip se însenină
 Buzele într'un zîmbet dulce, fericit i se îmbină
 Și sărind, de gîtu-mî cade peste pieptul meu furtună :
 —«Am zis satului de-acuma rămas bun, și voe bună!
 Vin cu mine 'n largul lumii, să fugim de ochii răi
 Cari vor să-mî smulgă viața din seniniî ochii tăi!»
 Inima-î sugrumă vorba... furtunos ascult cum bate,
 Gîrla murmură o taină sub răchițele plecate...
 Impietrit eu stau sub lună : — «unde, unde pot să fug?»
 ...Și la pieptul meu iubita se topește ca pe rug !

CORNISTUL

S'asvirle gîrla 'n vuet din stînci lu stînci venînd
Isbindu-se de pietre, cu spume de mînie
Și 'n razele de lună din undele de-argint
S'ar stropi de diamante ce negura sfișie.

Tiptil, pe după arbori, înfișî pe creste sure
Se pitulă cornistul urcînd din piatră 'n piatră
La șold i-atîrnă cornul... din umbră de pădure
Se uită 'n zări țîindu-și sub frunte mina șatră.

Nimic, — abia de-o noapte atacul se sfârşise
Şi 'n zori cum sta pe iară, urechea la pământ,
Un ropot de copite îi pare c'auzise
Venind tot mai apröpe, pierind apoi în vînt...

Trei nopţi în şir sint astă-zî, de cînd veghiază într'ună
Aî săî trudiţi de luptă dorm somu adînc de morţi,
Pe corturile albe de sus se uită luna
Ca un profet al păcei şi paznic relei sorţi.

Dar liniştea îl fură, şi somnul îl cöboară
Zdrobit el se aşează pe-un trunchi ciuntit de brad
O lene dulce 'l prinde, şi ochi-î se 'nfioară
De blînda mîngiere a pleoapelor ce cad.

Adoarme: altă lume în vis se lămureşte :
S'a refîntors acasă — bătrîna n.ună 'n prag
A 'ncremenit în locu-î, mirată îl priveşte
Apoi cîzînd la pieptu-î ea plînge 'ncet cu drag.

Cite dureri nu poate o clipă să le 'ngroape
 Cu sfînta induioşare ce sufletul pătrunde!
 O lacrimă! — Fericirea cînd inima n'o 'ucape
 Tot în isvorul vostru ea fuge, se ascunde.

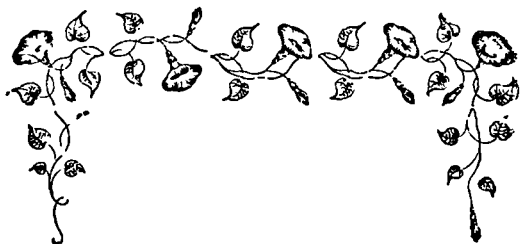
.....

De-odat'tresare colrul de-a oştilor faimă
 Ce crivăţ de peire îi vîjje pria ramuri?
 Cornistul se deşteaptă, se uită 'n jur cu spaimă...
 Veneau potop duşmanii la vînt cu miî de flamuri!

Cîmpia şi pădurea sub pasul lor cad pradă
 Sosec în valuri-valuri din zarea 'ntunecată;
 Sub miî de baionete ar trebui să cadă
 Dar trîmbiţa pe buze 'î stă mută, îngheţată...

Să sune, sau să fugă? Cu drag ochii se 'ntorn...
 Ai săi dorm duşi sub corturi—pe miate-î cade ceaţa!
 Dar mîndru 'şi 'nalţă fruntea! c'un ţipăt lung de corn
 Îşi cheamă singur moartea dînd fraţilor *viaţa*...

ZĂRI STINSE

PRIETENILOR SILVAN ȘI NETTY.

ZĂRI STINSE

— *Amintiri* —

Un corn,—ecourile curg
Și 'n văi adânci ne cheamă 'ntr'una
Se sting văpăile 'n amurg...
Prin ulmî, se uită 'n ape luna.

In stele — necuprias tezaur —
Pling adâncimile albastre,
Picînd nișorile-î de aur
In unda sufletelor noastre.

Auzi cîntînd păduri de fag
Intr'un suspin cu line șoapte?
Un corn răsună tot mai drag
—Isvor de argint pierînd în noapte!—

Cu dînsul, legănat în zări
Norocu-mî dus, îl pierd mereu,
—Columbă fluturînd pe mări,
Ducînd în sbor sufletul meu

Și atunci spre voi cînd mă întorn
Mă ia un dor, un plîns, o teamă...
Că-î stîns duiosul glas de corn
Și 'n vîi adînci, nu mai mă cheamă!

CÎNTĂ LĂUTARE

Cintă-mă lăutare, cintă!
Lacrimile peste față
Curg șiraguri de lumine
Dorul meu nu-l știe nime
Dar vioara ta 'l învață
Căci e suflet și e sfiută
Cintă lăutare cintă!

L'am cîntat pe-o noapte singurî
Și de-atuncea nopți de-arîndul...
M'aû știut codri și viațul
Și-ale riurilor șoapte
Mi-aû șoptit singure gîndul,
Aû ghicit că-î taiuă sfiută.
Cîntă lăutare, cîntă!

Care-î trista mea poveste
La ce bun s'o știți și voi?
De-oî muri, v'o da de veste
Toamna lacrămîndu-mî foî
Și zăpada ce 'avesmîntă
Un mormînt uitat de voi,
Cîntă lăutare cîntă!

SYMBOL

— *La o floare* —

Ce tainică doruri ideale
A pus Natura 'n tine floare :
Un vers picat din lyra Vremii
În rouă tremură la soare!

Sorbind splendoarea aurorei
Și lacrimile-î de lumină,
Avea-vei tu noroc să-ți scuturi
Petalele lingă tulpiaă?

O mină gingașe și albă
Te-o smulge 'n treacăt,—cine știe!
Și mîinî, te-î ofili pe sînuri,
Murind pentru o cochetărie...

LA UN TOPORAȘ

Era o liniște în codrii
Cînd mi te-a dat, măi ții tu minte?
Au fost cînd-va acele clipe
Orî le-am trăit în visuri sfiate?

Copila tristă, printre ramuri
Privea în zări pâlind schinteî,—
Ca o lumină 'ntr'o lumină
Murea amurgu 'n ochii ei!

Și florile visău pe maluri
Sub nevăzute mingieri,
Cind Eol scutura din plete
In calmul parfumatei seri....

O tu! In noaptea amintirii
Veghezi—văpae albăstrie,—
Purtind in fragede petale
Ne înțeleasa ta solie!

Te-a smuls ninuța-î de zăpadă
De pe tulpina ta departe,
Să-mi înflorești singurătatea
Și drumul vieții pin' la moarte!...

Iar cind pe groapa mea neantul,
Își va întinde armonia
Te voi simți ca pe o faclă,
Iluminându-mă veșnicia!

CÎNTECUL ISVOARELOR

Ce stea rătăcitoare călăuzind privirea
Mă poartă de nu-mi aflu cărarea nicăirea?
De lume fug, ași vrea-o să uit că mă există
Și tot mă doare 'n suflet singurătatea tristă.
Pe țărături de isvoare odihna via să-mi caut
Și undele se 'ngîaă, cu note dulci de flaut.
Le-ascult, par mii de glasuri șoptindu-și între ele
Poema veșniciei sub liniștea de stele.
De sus într'o lumină de-argint le îmbracă luna ;
Ce dor pribeag pe ape răsună 'n tot-d'a-una?

E plînsul unuî muate ce pacea morţei cheamă
Melancolia stincei, ce nu se mai sfăramă!
Vezi lacrimile unei dureri neperitoare?
E adăparea floarei, ce 'n cîmp ferice moare!

COPIL NE-ASTÎMPARAT

O dată, a venit la mine
Sărmana inimă plângînd
Duios, cu brațele latînd
Și aripile tremurînd.

—«Sglobiu copil în neastîmpăr
Pe unde singură te-ai dus?
Iar ai plecat pe timpuri răzna
Cînd eu să stai acas' ți-am spus!»

Și-o aripă înșingerată
Tinzindu'și îmi arată rana
—«Vezi? cine te-a lovit cu ură?»
Ea plinse 'ncet șoptindu-mi: «Ana».

«Am fost să ne jucăm prin crînguri
Și cum treceam sub bolți de fag
Am smuls în urmă-i ori-ce frunză
I-ar fi atins obrazu-i drag,»

«Căci vezi? drept ori-ce amintire
Eū le păstrez să le sărut,
Cînd fericirea-mi va fi stinsă
Și visul meu l'oī fi pierdut!

«De jocuri, mîndra ostenită
La umbră-a stat și-a adormit
Eū o priveam în aiurire
Cu giudul mut și fericit.

«O caldă rază de la soare
Se furișează 'ncet pe-aproape,
Și cată—flutur de lumină—
Petala 'nchiselor pleoape!

«Incet, dînd ramurî la o parte
Pria foî să treacă am lăsat'o,
Și nu țiu bine minte,—raza?
Orî poate eû am sărutat'o...

«Dar ea din somnu-î se deșteaptă
Privindu-nă fulgerătoare
—Ce ochi răutăcioși ai Ano
Și azi, privirea lor n.ă doare!»

—«Vezi dar, să fii de-acum cu minte
Să nu mai plecî în faptul serii
Iar peste rana 'nsingerată
Tu cerne farmecul tăcerii...»

• • • • •
Copil ne-astimpărat! O clipă
L'am alintat cu graiul blăd
Și-apoi cu aripa răjită
La Ea, se 'ntoarse fluturind!

«TE IUBESC»

«Într'un cuvînt» al tîu e tresărirea
De aripî a murindului noroc,
'I-aştept de-atîta vreme răsărirea,
Ca 'n noapte beduinul zări de foc!
O! singurî de rămînem la un loc
De ce-ţi apleci tu ochii în pămînt?
E-atîta fericire *într'un cuvînt!*

Tot sufletul mi-e plin de el, îl știți,
În glas mi-ar tremura de ți l'aș spune:
Și totuși imi trec zilele pustii
— O stepă sub lumina blindei luate! —
Se sting încet visările nebune:
Tu n'ai răspunde, eă să 'ntreb nu voi,
Și poate că Norocu-î lingă noi!

Într'un cuvint al tău,—de-ar fi să cadă—
E-a vieței mele 'ntreagă fericire,
E floarea răsărind de sub zăpadă,
E inima 'atr'o rază de iubire!
Îl chem la tista vieței pustiire,
L'aștept, precum pe-o mare 'ntu necată
Un far ce priatre neguri mi s'arată.

• • • • •
Nimic, nimic în ochii tăi adînci,
Departe li e sufletul de mine...
Ca stele răsărite după stînci,
În inimă-mi—abis—resfriag lumine.
Și totuși 'nalț privirile spre tîze,
S'aud șoptind din zarea-ți fermecată
Eternul, durerosul «Nici-odată!»

O UITĂ-TE!

O uită-te în ochii mei
Cum îmi priveai odinioară!
Nu-î mai cunoști tu? Sînt tot ei
Inseninatele-î scînteii
Te caută mereu fecioară;
O vino înapoi să-ți ieși
Pierduta lor comoară!

Intrinșii dorm adinc, inchise,
Din vremi apuse și senine
Atitea fericite vise
Ce-așteaptă-aripe deschise—
Să sboare 'u stolori către tine
Pornind din neguri de abise
Spre blindele-ți lumine

Nu le lăsa 'n deșert să moară,—
Pe cimp sint încă viorele,
Și inima e tot comoară.
Ca focul limpede din stele
Deschide-mi genele feeric
Căci in trecut e primăvară
Și acum e frig, e întuneric!

MYOSOTIS

În nopțile tirzii de August
Cînd frunza plopilor suspină
Cînd cerul pare un ochi albastru
Iar noaptea lacrimă divină,
Cînd sborul gîndului tău candid
Cătreeră prin lumi senine
În spre trecut întoarce-ți ochii
Gîndește-te la mine.

Apoi stind singură sub lampă
In visoroase nopți de iarnă,—
Uitare, frig, peste morminte
Cînd fulgi albi încep să cearnă,
De-ți licărește 'u amintire
Un priiaș cu unde line
Și-un myosot iubit pe țărături...
Gîndește-te la mine.

In dimineți de primăvară
Cînd prinzi buchete 'nciugătoare
Și-aparî atîta de frumoasă
Din flori, cea mai curată floare,
Cînd roua ți-a stropit pe frunte
In fie-care fir rubine
Ce scinteie in foc de soare,—
Gîndește-te la mine!

EA DOARME

I.

*O vinturi, stați în zarea albastră
Vor stele, flacara v'o stingeți,
Ea doarme! nici cu raza voastră
Să n'o atingeți . . .*

*Dragi îngeri, picurați din astre
Din harpe lăcrămioare ningeți
Dar nici cu freamătele voastre
Să n'o atingeți . . .*

*Tu singur Dor, blond paj trimis
De-amorul meu, veghează-ți somnul
Și-o 'nalță 'n sborul unui vis
Spre Domnul!*

II.

(Varianta)

Veşnic dor al vieţii mele, a durerei mele floare
Dormi, şi raiu 'ntreg de ingeri blnd d'asupra ta coboare!
Lăcrămlud din harpe sfinte armonii, visări măiastre
Să te 'nalţe sus cu diuşii printre pulbera de astre.
Lumea asta prea e tristă, prea e strimă pentru tine,
Ţie porţile de aur prin amurguri de lumina
Ţi's deschise spre inaltul dom al lumilor eterne:
Calea robilor sub paşii tăi măreaţă se aşterne
Un luceafăr intr'o mantă de senia te poartă 'n cale...
O adormi şi fugi prin visuri de a plingerilor vale!

Lasă-ți genele de umbră peste ochii mari, sglobii,
Și visează pe supusul drăgălașei lor robii.
Din înalta'ți fericire svirle și pe el o rază
Căci el pururi roagă Cerul să te aibă 'n sfînta-î pază.

Dor pierdut al vieței mele noapte bușă, noapte bună....
Dormi, și Domnul te păzească de o dragoste nebună !

III.
RUGĂ DE SEARĂ

Părinte, tu m'auzi de acolo,
Revarsă bine-cuvîntări
Pe două inimi ce te-adoră
Cu sulelele în cîntări.

O! vezi-o ce frumos mă doarme
De pare-un înger așipit
Visînd sub troaul tău de aur
Un răi cu mult mă strălucit.

Și pentru inima-mi învinsă
Ce-adinc naintea ei veghează
Tu iartă pocăitul demon
Și fă-mă Îngeru-i de pază!

IV
DUIOASE CLIPE

O! nu vă stingeți, nu vă stingeți
Duoase clipe ale iubirei
Oprește-te de veci în suflet
Tu caldă rază-a fericirei.

Cantați-mi dragi păduri în noapte
Un imn sub liniștea de stele
Să-mi stea de-apururea în miate
Dormindul chip al dragei mele.

Dulci visuri! nu mă lăsați singur
Plutind pe-al zilelor șarpe viu
Său de sburați la lumea morții
Atunci luați-mă ca voi!

O nu, e-atita armonie
Cind,—preoți triaelor iubirii
Suspina codri 'a somn o rugă
Sub domul instelat al Firii.

Și ca pe coardele chitarei
Prin noaptea luminată, sfânta,
O mină tainic ne-vădută
Un vis pe raza lunii cîntă!

O! chină-mă dor amarănic
Cu farmecul ne mai trăit
Al dragostei fără de țință
Și-al visului ne împlinit.

Ce-mă Țasă dacă 'n ochii negri
Iubirea nu-î schinteietoare?
În suflet o ador ca 'n templu
Și 'n inimă-mi e sărbătoare!

Măi tainic steaua strălucește
În umbra stinsului amurg
Și lacrimile de adio
Mai fericit dia ochi-mă curg.

O! nu pieriți duloase clipe
Îsvor ai sfințelor mistere,
Mi-s scumpe cîntecile voastre
Și dragă dulcea-vă durere.

Pe frunte-mă viforul vieței
N'a nins omătul argintiu;
Să port de-acuma doliul vostru
Ar fi să mă îngrop de viu!

Căci nu-î nimic mai trist pe lume
În lunga vieții pustiire
De cit o floare pe morminte
Și o inimă fără iubire...

CA OFELIA

— *Colinda* —

Ofelio, erî te-am visat
Cîntînd o melodie veche
Ce o cîntî mereu la fiî de regî.
Sărmane suflet întristat
Și pururea fără pereche
Tu știi ce cîntece mi-alegî!

Tu știi că-mă place cîntul tău
Și vii cu fruntea în flori de tei
Tu blindă victimă de regi.
Mi-l cînți în vis, mi-l cînți mereu
Ascultă azi și cîntul meu
Ascultă-l, căci dintre femeî,
Tu singură 'l mai înțelegi!

Ofelio, o vezi tu oare,
Său ochii mă înșeală 'n vis?
Iubita mea Amarylis
Ca zîna codrilor în floare
Plutește 'n splendidul amurg...
O luminează un suris
De soarele murind trimis
Și-o cîntă apele ce curg!

Ea trece, mîndră stea divină!
O glas, presă-te 'n armonie
Tu braț, preschimbă-te din tină
In ramură de iasomie
Și cu 'nfloritele-î spirale
Mijlocul eî înconjurînd,
In hymnul harpelor vibrînd
Oprește-nă fericirea in cale.

.

II.

Zadarnic dorul meū, nespus
Il cîntă Ingerii 'n extaze,—
Ea trece 'n glorie de raze
Și pierе tainica 'n așus!

De veci e stiasă melodia,
Ea cîntul nu mi l'a 'nțeles,
Iubirea mea e Ofelia:
Un trandafir de val cules!
Și astă-zî *umbra-i* rătăcește
Pe cîmp nebună și pribeagă
Plîngînd ea cade la genuchi
Copilei care mi-a fost dragă:

III

—«Eu brațul Țin aveam de florî
De prin livezile 'n lumină
Și diamante de plînsori
Luceau pe nuferi și verbină,
Căci te iubeam de mult regină
Și ție doar strlegeam comori.

«Dar tu ai ris, nu le-ai primit
Și eū d'atuncea rid intr'una,—
Sint fericită negreșit...
Fugară, palidă ca luna
Plutesc pe unda nebunieī,
De-asemeni gingașei copile,
Incununată-s cu zambile
Și «Ossana» cînt veselieī!

«Adio steaua mea de veacurī!
In mindru de mărgean palat
De miū de facile lum'nat
M'afund in clar argint de lacurī...
Castelul tot e 'n sărbători
Cobor pe scări de fideș treapta
Mă uit rizind in stînga, dreapta,
Și 'mpart la toată lumea florī!...»

ODA ANTICA

În calea mea veziși,— dar nu Ispită
Cu ochi de foc topiși la reverie,—
O marmură frumoasă dar pustie
Din dalta unui sculptor răsărită !

Și-atunci, ți-am dat priviri nemuritoare
Iar gestului un sbor spre înălțimi
În glas ți-am pus un cânt de heruvimi
În mort obraz,—ivirea unui Soare!

Din somn adânc trezindu-te la viață
Am fost un Zeu, creînd o lume nouă:
C'o rază risipind inerta ceață
Am pus un foc divin, în strop de rouă.

Perdut, ești adoratu-te-am învins
Tu,—mîndră ai trecut ca vîlu 'n spume...
O Zeu, răniște de-propria tă lume
Te 'nalță 'n Cerul tău, —la ce-ai descins?

MEA CULPA

*„Că te-am iubit atât
Futea-vei tu să erfi?”
(M. Eminescu).*

Tu ai fost bună pentru mine
Și 'n schimb eu ți-am adus mlahtiarea!
Oh! cum de te-am pierdut?
Ți-u minte, lacrima 'n lumina
Mi-a 'ntunecat de-o dată rivirea
Și... nu te-am mai văzut!

Vezi tu? a fost un vis nebun
In calmul serilor pribeag
 Și a nopții armonie....
De-am vrut și eu să 'l incuzaun
Cu ce-am avut mai sfiat, măi drag
 A fost... zădărnice.

Căci am visat ce nu sta scris
In cartea orbului noroc
Și mi-era drag suspinul : *poate...*
Te-am adorat când mi-ai suris
Iar în privirile-ți de foc
 Uitat-a.n toate !

Dar când ai priceput ce dor
Urzește tainicul meu gând
Te-ai dus ca steaua 'u necuprins...
Incet, pe chipul zimbitor
Ca raze palide murind
Atâtea zimbete s'au stins !

Seninii ochi! cum i-am mhnit
Cu vraja unor calde șoapte,
 Cu tainele iubirii!
O! uită, uită ce-am greșit
Dă-mi sfînta ochilor tăi noapte
Mi-e dor de sufletul privirii...

Și cum dă luna prin ruine
In temple odinioară slăte
O rază timpilor deșerți, —
Intoarce-î mari, duioși spre mine
Cu-adîncul lor plin de cuvînte
 Și spune-mi, spune-mi că mă erți!

MOZ

Z'RI STINSE

SÎNT CA UN REGE ORB.

Sînt ca un rege orb
Pe care ai săi oșteni.
Îl mint cu toți netrebnicii.
Dureșile să sorb
Căci ele mi 's curteni.
Necazurile sfetnicii.

M'aŭ părăsit sburlnd
Din sufletu-mă tăcut
Credințe și iluzii,—
Și stoluri fluturnd
Duc dorul meu pierdut
Și cîntecile muz.î...

Azi trec, Oedip plîngnd
Cerșindu-și în zadar
A ochilor lumina,—
Un apostat cătnd
Sfărmatul lui altar
La care să se 'nchine...

Un val chinuitor,
'Ca spumele Egeii
De inimă-mă se sparse, —
O! Zeu luminător
Dă sbor înalt schintei,
Din focul *jertfei arse!*

DOÎ DUȘMANI

Ne-am desfărțit oșteni din luptă,
Purtind armura în mîndrie,
În ochi cu lacrimi ascunse
Și ură pentru-o veșnicie.

Trecutul? iasă-lă 'nflorită
Într'un pustiu nemărginit,
Castel ce cade în ruină
Privind răreț în asfințit..

^ Dar une ori, pe raza lunei
^ Răpiți, la el ciad ne gîndim
^ In trista noastră izolare
^ Simțim cum totuși ne iubim!

SFIOASE AMINTIRI

O! dulci, sfoase, amintiri
Nimicurile mele sfinte,
Ce drag mi-ar fi o clipă iar
Să vă trăesc ca mai 'naintea!

Ca niște morți iubiți, în visu-mă
Vă strecurați, zimbându-mă trist
Și atât de singur sînt pe lume
Că pentru voi doar mai exist...

Mi-e sufletul un templu larg
Uitat de zci, doar un făciune
Pe-altar se stinge : ochiu murind
In cea din urmă rugăciune!

II.

.
Și azi îi simt minuța caldă
O *clipă veșnică* în palmă
Și par'c'ascult colo departe
Un plop foșnind în noapte calmă...

O ! farmecul acelor clipe
Sub cerul plin de străluciri,
In care ochii sînt o carte
Tăcerile, — mărturisiri!

Ce drag mi-î să l revăd sub pleoape
Cînd visul lumea lui își toarce
Pe ochi 'nchiși,....S'a dus cu toamna
Ce 'n cale nu s'o re întoarce!

Ca de pe margiul de abisuri
Mi-î dor sa mai privesc cu frică
In ochii ei, — sa ard de-o taină
Și sa nu-î pot vorbi nimicã,

S'o n ai revad în umbra porții
Veniîd cu pașii moi, spre mine
Sa mai aud o «*Noapte buna!*»
Șol tiud în noștile senine,

Și aiurit, cu mintea 'n flacări
L'auzul blindului adio,
Sa rătăcesc în noapte singur
Cu *fericirea*, pin' la zio!

SCRISOARE

Dă-mi inima de altă-dată
Cu visurile ei senine
Iubito, pentru ce-ai uc
Cind timidă veni spre tine /

Ași vrea să-mi pierd în lume urma
Și să te uit în veci de veci;
La ce-ar mai înflori iubirea-mi
Sub ochi tăi frumoși și reci?

Tu mi-ai răpit fără de milă
A vieții sflută primăvară,
Cu florile de Mai, cu visuri
Ce pling în noapte pe chitară.

O melodie de s'așterne
Pe gând, cu unduieri divine
E sufletu-mi care te chiamă
Tinzind aripele spre tine!

În lacrimi de privesc pe gânduri
Myosotisele în cale,
E că petalele-î înalță
Parfumul amintirei tale...

Peste natura liniștită
Ai revărsat fără să știi
Ceva din recile lumine
A ochilor de vis pustii!

Te simte pasu 'n a mea cale,
Te vede ochiul în afară
Iluminînd deşertul vieţii
Ca luna nopţile 'n Sahară.

— Cu dor de infinit, o undă
Se sfarma 'n stîncă neclintită, —
Desleaga-mă de-a ta robie
Da-mi inima 'napoi iubită,

Cu liniştea-î de altă-dată
Cu visurile ei senine,
Ca un copil s'ador o floare
Un fluture, — dar nu pe tine!

Căci tu îmi spulberî fericirea
— Un viitor ramura 'nflorită —
Cît încă n'am murit te 'ndură
Dă-mi inima 'napoi iubită!...

INDRĂGOSTIȚILOR

O fericiți Indrăgostiți,
Iubiți-vă! — un vis de-amant
E viața triumfând senin,
Redeșteptarea din neant.

Văi ție inima de piatră
Ce-aprinzi iubirii stinse, torții:
In frigul care te 'nspaiminta
E pasu-apropiat al morții!

II.

Amanți ! uitați pamîntul, lumea
Și cerul într'o sarutare;
În sînul vostru se aprinde
Alt cer, cu lumi fara hotare.

Cînd fericirea va ascunde
Tăcuți, sub aripele-î albe
Și brațele, — robie dulce—
S'aniin'de gitul vostru salbe

Cum stați așa ca două pasari
Uitate n umbra de bradet
Mai sarutați-va odata
Și 'n cinstea bietului poet !

I D O L A T R I E

*O! peste gândurile mele, pe sufletu-mi ce piere 'n noapte
Așterne muzica suavă din armonia ta de șoapte ;
Apropie-te Vis-Fimee, plutind în aer de smarald
Cu chip ca marmura de rece, cu ochiul ca soarele de cald.
In golul vieții mele triste e-atita sete de iubire ...
In templu-ı părăsit, aprinde făclie sfinta ta privire !*

O! lasa albe a tale brațe pe umeri-mi sa se coboare
 Ca doua ramuri parfumate și fragede de crie în floare.
 Te uita lung...adinc în ochi-mi, sca'dați în lacrimi, reverii,
 Alingie-ma încet pe frunte cu degete trandafirii,
 Inclina roza gurei tale ce nimeni, nimeni n'a atins,
 Sa simt topindu-mi-se viața la flacara-i de rug aprins.

In stea Vremii înghețate vedeai voi luminând cum vi ie,
 O clipa isvorînd din haos, desprinsa anume pentru mine!
 In tine voi sa pier o! rana—ce lezi seninul de parint,
 Ca trandafirul care moare din soarelui parsumu-i .fint.
 Sa trec din farmecul visarei în noaptea recei nesim,iri
 Ducund în inima mea moarta, mormîntul unei fer'ciri !

CUPRINSUL

CUPRINSUL

NOCTURNE

Cassyopea	v	v	v	v	v	v	v	1
Cîntorului.	11
Ispită și pedeapsă	.	.	v	v	v	v	.	1
Cînt antic	.	v	v	v	v	v	v	5
Spleen	.	v	.	.	v	.	v	7
Spre ochii ei	v	v	v	v	v	v	.	11
Două lumi	.	v	.	.	.	v	v	13
Liniște	v	v	.	.	v	v	.	16
Vultur (I)	v	v	v	.	.	.	v	18
AEstuat infelix	.	.	v	v	v	v	v	20
Înger stingher	.	v	.	v	v	v	v	21

Nocturnă	22
Luceafăr	26
Valuri	29
Singurătate	31
Vultur (II)	33
Marea	34
Hymn	37
Un tempu	38
Chopin	41
Singurătăți	43
Fantezie Nocturnă	45
Fantazma	47

L I M A N U R I

Hymn Euterpei	51
Clara	55
Mirha	58
Ochii morților	60
Isus	62

In jurul lacului	66
Cîntecul clopotului	68
Blond narcis	71
Primăvara	73
Durerea	75
Soarele	78
Invocațiune	80
Hymn Păceii	84
Corsicana	88
Spre seară	90
Lîngă altar	93
Mîngiere ,	95

T A I N E

Logodnicele	99
Ideal	101
Din neant	104
Noapte albastră	106
Lacrîma	108

In ațipi'e	, 110
Dragi dușmani	, 112
In Iarnă	, 114
Prea tirziu	, 116
Poveste tristă ,	, 118
Veneră și Paul	; 120
La floarea lacului	, 122
Rănita pasăre	, 125
Raza palidă	, 126
Doar unul singur	, 128
Cîntecul pîriului	, 131
Acciași carte	, 132
Symbol	, 133
Noapte	, 155
Satan	, 137
Moartea lui Zigobart	, 141
Singur , ,	, 145
Ruișe , , , , , , , ,	, 147
In ațusul lunii , , , , , ,	, 152
Cornistul , , , , , , ,	, 154

ZĂRIȘTINE

Zări știase	, 159
Ciștă lăutară	, 161
Simbol (variantă)	, 163
La un toporaș	, 165
Ciștecul izvoarelor	, 167
Coșul ne-astfințat	, 169
Te iubesc	, 173
O uită-te!	, 176
Myosotis	, 178
EA DOARME	, 181
» <i>II (Varianta)</i>	, 183
» <i>III (Rușă de scară)</i>	, 185
» <i>IV (Dioase clipe)</i>	, 187
Ca Ofelia	, 191
Ocă antică	, 197
Mea cu pa	, 199
Sint ca un rege orb	, 203
Doi cu mană	, 205
Șe-isoare	, 211
Indrăgostișlor	, 217
Idolatrie	, 217

